

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 160

12 TRANG 20 TI

TUẦN LỄ TỪ 21-4

ĐẾN -28-4 1971

Chủ Nhiệm: NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp: MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc: 54 VÕ TÁNH

ÔNG NÓI: 93801

Wason
DS 531
C74++

VỤ ÔNG KỶ, KỶ QUÁ

Sau bao nhiêu cái chính rằng không hề có sự nứt rạn giữa hai nhà lãnh đạo Quốc gia là Tổng Thống và Phó Tổng Thống, sau bao nhiêu tờ báo bị đóng cửa, bị tịch thu hoặc bị đục trắng vì đã loan những tin tức liên quan đến sự dính kinh giữa ông số 1 và số 2, rút cục, chuyện đổ vỡ giữa ông Thiệu và ông Kỳ cũng nổ bùng, không thể cứu vãn được nữa, và ai cũng biết, cả thế giới đều biết.

Cách đây 10 tháng, tháng sáu 1970, ông Kỳ mời các báo ăn sáng, nói bóng nói gió về ông Thiệu và những phụ tá của ông Thiệu. Rồi cách đây 9 tháng,

tháng 7-1970, ông Thiệu mời báo chí ăn cơm tối lật ngược lại nhể. Ag gì ông Kỳ nói về ông Thiệu.

Gần đây, ông Kỳ bị quan về cuộc hành quân Hạ Lào, ông Thiệu lạc quan, ngược hẳn với nhận định của ông Kỳ.

Nhưng mấy ngày vừa qua, thì «chuyện hai ông» hết thuốc chữa rồi. Ông Kỳ từ Saigon đến Nha Trang rồi từ Saigon đến Cần Thơ, Rạch Giá, Chợ Lớn, đâu đâu cũng đã kích những tệ đoan của xã hội, quy trách nhiệm thật nặng cho người lãnh đạo, mà ai cũng biết rằng ông chia mũi dùi vào ông Thiệu.

Chuyện «lính kinh» giữa hai ông đã khiến một Nghị Sĩ lo ngại phải tổ chức hội thảo để

may ra tìm kiếm một lối thoát, hoặc cánh gác hai ông.

Riêng bọn nham nhỡ Con Ong, thì chẳng thấy lo ngại về những tiếng bác tiếng chỉ do hai ông đá qua đá lại, mà chỉ muốn mọi chuyện xảy ra một cách đàng hoàng, ngay thẳng.

Trước hết, nếu ông Kỳ tự xét thấy không thể «sống chung» với ông Thiệu nữa, thì nên thẳng thắn từ chức, như ông đã từng tuyên bố tại bữa ăn do Hội Chủ Báo thiết đãi năm ngoái, rồi sau đó tha hồ chỉ ông Thiệu, và chỉ chế độ. Khi còn là Phó Tổng Thống, nghĩa là nhân vật phải chia sẻ một phần trách nhiệm với chế độ, mà chỉ bới vung vít, kỳ quá! Tuy nhiên, nếu ông Kỳ thấy

từ chức sẽ có thể bị làm khó dễ, sẽ bị khó khăn trong việc ứng cử chống lại ông Thiệu, thì vẫn ở tại Chức cũng được, nhưng ông nên có một thái độ thẳng thắn, bằng cách ra một tuyên ngôn rất bình rằng năm 1967, ông đứng chung với ông Thiệu để chia sẻ trách nhiệm mà làm việc. Nhưng sau 4 năm thấy không thể làm việc được vì những lý do nào đó, thì cứ kê ra, do đó, ông sẽ ra ứng cử chống lại ông Thiệu. Tuyên bố rõ ràng như vậy rồi, tha hồ mà chỉ. Và cũng nên chỉ một cách rõ ràng, việc nào ra việc ấy rồi dẫn chứng đàng hoàng, hơn là chỉ «giữa trời» như ông làm mấy ngày qua, nó... kỳ lắm!

Ngược lại, phía ông Thiệu

cũng nên có thái độ đàng hoàng hơn một chút. Ông Kỳ, đầu sao cũng là nhân vật số 2, ông có quyền nói bất cứ điều gì, báo chí cũng có quyền đăng lại mà không bị đục bỏ. Đục bỏ những lời tuyên bố của ông Kỳ như mấy ngày qua, là thất sách. Đến ông Phó Tổng Thống mà không có quyền tự do ngôn luận thì thử hỏi cái nước này còn gì là tự do dân chủ.

Hơn nữa, có đục cũng chẳng hết, và càng đục, người đọc càng cố tìm đọc, thế là những lời chỉ bới tăng thêm giá trị.

Cả ông Thiệu lẫn ông Kỳ, nên thay đổi thái độ một chút. Câu chuyện «trao đổi» còn sớm sẽ ra đây.

C.O.

Ai đáng trách?

Một tin trong tuần đã khiến nhiều người cười ra nước mắt: Cộng sản pháo kích suốt bảy phút vào một buổi lễ trong lễ do Bộ Chiêu Hồi tổ chức khiến các quan khách phải chổng cả mông lên trời để tìm chỗ nấp. Điem hài hước mà các phóng viên tường thuật là có một sĩ quan đã trả lời: « không rõ chúng ở đâu khi chuẩn tướng Phó Tư Lệnh Quân Đoàn rv quát hỏi, « tại sao không cho pháo phá? » Được biết trước đó một ngày, chính Đại Tá trưởng Phong Dinh đã khoe với các nhà báo là tình của ông đã bình định 100%.

Mâu thuẫn trên đây, đã chứng tỏ cái ý định tìm kiếm hòa bình trong chiến thắng quân sự của Tổng Thống Thiệu vừa tuyên bố tại Huế là một vấn đề cần phải xét lại toàn diện. Qua những cuộc hành quân sang Lào và Kampuchea, hơn bao giờ hết, người ta đã thấy cuộc chiến tại Việt Nam không thể đơn thuần giải quyết bằng một chiến thắng quân sự được. Sự rút quân rầm rộ của người Mỹ, việc mặc cả ráo riết trên bàn hội đàm Ba Lê, những cuộc vận động hòa bình sôi nổi tại VN và khắp thế giới, tất cả những sự kiện đó đều phản ánh cho ta một kết luận là cuộc chiến này chỉ có thể chấm dứt bằng một giải pháp chính trị mà thôi.

Đặt trường hợp cái ý định của TT Thiệu có thể trở thành sự thực chẳng nữa thì người ta cũng e rằng cái thứ hòa bình xây trên chiến thắng quân sự như vậy chắc chắn phải xây dựng bằng sự yểm trợ tích cực của người Mỹ. Nhưng bài học đàm con châu chú sam đang lạnh lùng bỏ rơi ông bạn già họ Tưởng để sửa soạn « đi đêm » với kẻ thù Trung Cộng đã khiến sự yểm trợ này đâm ra mong manh như tờ trời. Mặt khác một chiến thắng quân sự lấy lòng có nghĩa lý gì khi mà ở hậu phương chúng ta đang ở trong những hoàn cảnh « tang gia bối rối », (Việc hai ông chánh phó như mặt trăng mặt trời. Việc hai khối Phật giáo chia rẽ chửi bới nhau vung vít. Việc các đảng phái đang bắt đầu lên cơn để tranh giành ảnh hưởng thế lực). Những sự phân hóa chính trị này làm sao có thể giữ cho chiến thắng quân sự lâu bền được. Và nếu đã không lâu bền thì thứ hòa bình xây trên những chiến thắng này có đáng cho chúng ta chấp nhận hay không?

Cũng không nên trách TT Thiệu khi ông khẳng định đưa ra lời tuyên bố... kể trên. Thực ra ông Thiệu đã có lý nếu đối chiếu lời tuyên bố này với tình hình quân sự « ta đã kiểm soát được 99,7 phần 100 dân số và 99,4 phần 100 không ấp » mà ông vừa tường trình với quốc hội trong bản thông điệp mới đây.

Bởi vậy những kẻ đáng trách nhất chính là bọn người đã gây cho ông Thiệu sự lạc quan bất chấp hoàn cảnh thực tế này. Những con số báo cáo tình hình quân sự sai sự thực, những phương thức chính trị kinh tế thất nhân tâm mà bọn này đã đưa ra hiện là những liều thuốc đang làm tê liệt sự nghiệp chính trị của ông Thiệu. Không biết Tổng Thống có thấu hiểu sự thực chua chát này chưa?

Những chiếc bánh vẽ

Ngoài đức tính « li » mà cả nước hiện nay đều biết tiếng, Đại Vương chúng ta vừa gây được cho thần dân Giao Chi thêm một ấn tượng nữa về những đức tính lãnh đạo quý báu của người. Đó là đức « thành tín » của bậc trị nước. Đại Vương đã quan niệm hai chữ thành tín một cách rất thực tế. Đối với đàn em đã vào sinh ra tử vì ngài, bao giờ Đại Vương cũng đối với họ trước sau như một. Báo chí tố cáo ông tình này tham nhũng ư? thì đối nó sang làm tình trường tỉnh khác. Giám sát viên phàn phui viên đại tá này dùng quân xa buồn quê lâu ư? thì cho nó lên làm chuẩn tướng và đặt ông tướng mới toanh này ở một địa vị cao hơn cho giám sát viên khỏi nhòm ngó.

Còn đối với dân chúng, chữ thành tín đã được Đại Vương quan niệm ra sao? Hãy đưa ra một thí dụ đang làm xúc động và bàn tán sôi nổi hơn cả. Ngày 25 tháng 2-1971 sau khi hội ý với Tướng Quốc và các quan thượng thư, Đại Vương đã long trọng quyết định « bãi bỏ thuế lương bổng và tăng hợp lợi tức trên lương bổng của tất cả các quân nhân công chức trong thời kỳ chiến tranh ». Quyết định này được trù tính áp dụng vào tháng ba 1971. Trước cơn mưa móc vĩ đại này của đại vương người viết còn nhớ hồi đó đã có lắm tờ báo nhiệt liệt ca ngợi mặc dù hơi thắc mắc là sự quyết định này vì hiến. Dù sao chẳng nữa trong thời buổi kiếm vớ song hành thêm được một trăm cũng đã quý rồi huống hồ việc bãi bỏ thuế lương bổng này có thể tặng thêm cho mỗi quân nhân công chức cả xin để nhảu nhi cả phê cả pháo và mua sữa bò cho con.

Trong khi những bài báo ca ngợi tấm lòng thương dân thương các chiến sĩ của Đại Vương hãy còn chưa kịp đem đi gói trả hay gói trái cây ngoài chợ thì ngày 14 tháng 4 nhiều đảng quân công đã ngửa mặt lên trời mà cười ba tiếng rồi lại bưng mặt khóc ba tiếng. Hỏi rằng tại sao cười thì « đáng công chức đầu tóc bạc phơ trả 100% lương gia đình này tuổi đầu mà vẫn chưa thấy ai có tài lãnh đạo giỏi như Đại Vương » nên mừng quá hóa cười. Biết rằng bấy biện pháp kinh tài vừa ban hành chắc chắn sẽ bị dư luận chổng đối kịch liệt, đại vương bên kèm thêm cái khoản miễn thuế cho quân công là hai giới chiếm thành phần đông đảo hơn hết trong nước và có liên quan mật thiết đến sự tồn vong của chế độ. Quả nhiên cái khoản miễn thuế này, không ít thì nhiều cũng đã làm hải lòng hai giới quân công. Thủ đoạn tiền liệu như vậy quả thực Khổng Minh có sống lại cũng không bằng.

Hỏi tại sao khóc, vị công chức già bèn buồn bã trả lời: Lão tui cho thân phận công chức của lão vì Đại Vương chú trọng tới « sách lược » chính trị nhiều quá nên đã quên mất hai chữ thành tín với thần dân. Trong khi Đại Vương có tình đã trái ban « trách nhiệm » cho Thượng Viện, Đại Vương cũng đã quên rằng ông đã cho thần dân có cảm tưởng họ lại phải ăn thêm một chiếc bánh vẽ.

Từ trước tới nay, mỗi lần ăn một chiếc bánh vẽ, thần dân lại sụt đi một tí lòng tin cậy vào chế độ. Một bậc đại minh, đại trí như Đại Vương há lại không biết tới điều đó hay sao?

đàn anh đời lập với nhà nước đàn em đời lập với nhà bếp

LÃO DƯƠNG

GIEO NEO ĐI DỄ KHÓ VÈ

Hai nhà Lao Đông quốc tế nhóm họp tại Gieo Neo, có đưa thư mời Dân Biểu Giao Chi. Nhà Hát Tây bên cử bà chị Trần Kim Thoa đi họp, vì bà chị là chủ tịch Ủy Ban Lao Động của Hạ Viện, nhất là khi ra tranh cử, bà chị đã lấy dấu hiệu là Gánh Hàng Rong. Kể về lý, thì chị Thoa là một « cãng đi đả » rất chính danh. Nhưng có vài anh dân biểu, xưng là gốc Phật Giáo, đã phản đối sự xuất ngoại đi Gieo Neo của chị Thoa. Lý do mà mấy ông dân biểu này viện ra là sự bất xứng.

Nhưng lý do nào được gọi là bất xứng?... Các anh cho hành động của chị Thoa vừa rồi, như xé quần dân biểu Tưởng, giứt đứt tràng hạt của dân biểu Tưởng, là một hành động hàng tôm, hàng cá. Hơn nữa, các anh lại còn cho rằng kiến thức của chị Thoa, do chưa tới một gang tay, không xứng đáng là đại diện cho cả nước. Các anh đã gửi kiến nghị này lên chủ tịch xe đò và dọa sẽ có biện pháp mạnh.

Lão Dương xin có vài lời bênh vực cho chị Thoa. Trong lúc các anh xuất ngoại vung vít, buồn bạch phiến, buồn vàng lấu, thì cũng phải để cho người khác làm ăn với chứ. Các anh thói bỏ cha đi! Thế nào là bất xứng? Dễ thường các anh xứng lắm đấy!... Chẳng qua các anh thêm đất Gieo Neo, ở đó có những ngân hàng quốc tế, các anh muốn đi để gửi tiền cho để. Như vậy, dễ thường chị Thoa không biết chuyên ngân để gửi tiền vào ngân hàng Thụy Sĩ?... Các anh chẳng nghe thấy chị mới khoe rằng, tài sản của chị hiện nay gồm cả đến hơn một trăm triệu hay sao?...

Các anh cho là bất xứng, nhưng Lão Dương cho là rất xứng, vì những lý lẽ sau đây.

— Đi họp về lao động, thì cần phải có người lao động. Chị Thoa, trước khi làm Dân Biểu, đã từng kiếm ăn bằng nghề làm trò ảo thuật và chơi đèn Hai viên. Chị Thoa thật đúng là con người lao động.

— Mặt chị là một tuyệt tác của ngành thợ nề. Để cho chị đi Gieo Neo, tức là quảng cáo cho nghề quét vôi của xứ Giao Chi. Tòa Bạch Ốc của Mễ, chưa chắc đã được quét vôi kỹ bằng mặt chị Thoa. Biết đâu khi thấy mặt chị tại Hội Nghị, đại biểu của Mễ sẽ sợ mà nhường nhịn chúng ta trên những yêu sách về... lao động.

— Sinh hoạt tại Nghị trường có ghi nhận rằng có một lần, chị Thoa đã cảnh cáo những dân biểu nào mang đồ đồ vào Hạ Viện, (tất nhiên là phải trừ cái quần đơ mà chị mang theo để đập lên đầu Dân Biểu Tưởng) và thành tích của chị là đã bẻ tay một bạn đồng viện, đoạt được một... chai nước tiêu. Để cử chị Thoa đi dự một Hội Nghị Quốc Tế, chúng ta có thể tin được rằng, Hội Nghị ấy không có đồ đơ.

— Các anh chê chị là hàng tôm, hàng cá. Nhưng thử hỏi hàng tôm, hàng cá có phải là lao động hay không? Tất nhiên không ai có thể chối cãi được hàng tôm hàng cá là dân lao động. Vậy dân lao động đi dự một hội nghị về lao động là đúng quá, sao lại gọi là bất xứng?...

— Các anh chê chị Thoa là dốt, không biết ngoại ngữ, thì làm sao mà giao dịch với quốc tế?... Xin phép các anh, có một thứ ngôn ngữ quốc tế rất dễ phổ biến, đó là lời nói bằng tay. Các tay có thể thay cái mồm, nói được đủ các thứ tiếng, nhất là ngôn ngữ lao động thì chỉ cần hùng hục mà diễn tả. Bàn tay có thể nắm được gậy, cời được quần, thì cũng đủ để nói chuyện rồi.

Chỉ cần biện hộ sơ sơ vài ba điều, là các anh cũng đủ thấy rằng mình đuối lý. Ngoài ra, chị Thoa còn có tài nín tề. Tháng này bên trời Tây còn lạnh. Đi về nhiều gió thổi vào, thâm hết còn gì... Nhịn được tề, tức là lúc về vẫn còn giữ được màu sắc dân tộc. Hơn nữa riêng cái tài vừa đánh răng vừa thổi sáo cũng đủ làm cho quốc tế phải nể mặt. Vậy nên để cho chị Thoa đi cho được việc Nhà Nước.

Chỉ sợ Gieo Neo đi dễ khó về... Hứng lên chị ở lại hồ Leman thì ở đây chúng ta thiếu mất một người lao động.

Nguyên tác: HỒ ÔNG
Nhuận sắc: TỬ HẠ

(Kỳ 12)

Thiền Sư Thích-Huê Bình hát dứt, lui vào trường soái đánh ba hồi trống vang dội cả thành An-Quang. Vài khắc sau quần... sư và một số trí thức đội gạo lục tục kéo đến. Thiền sư Thích Huê Bình cầm gong kính dâm quay tít trên tay làm nhằm tiếm danh rồi hỏi lớn :

- Thăng Nghị Yếm Thảm đâu rồi?
- Bầm Nguyên-Soái, hẳn đang... lau nhà!
- Còn thăng dân biểu Trần Cuộc sao cũng không thấy cả?

Đại Đức Ông Loan nhìn nhanh đám trí thức đội gạo, rồi như chợt nhớ ra vội bầm :

- Dạ Trần Cuộc mới rửa bát xong, hẳn có xin phép lên Viện Tai Tiếng đối lập một tí lấy phiếu.

- Thăng khốn! Chỉ giới đồ khám đồ thôi lấy điếm rồi tìm cách linh. Bát đĩa nó rửa làm sao mà còn... toàn những mỡ là mỡ!

Đám trí thức đội gạo thấy Thiền Sư Thích Huê Bình nổi cơn thịnh nộ, đứng im thin thít có dám thở mạnh. Chợt ngay chỗ ngồi của Thiền Sư có tiếng tí tí phát ra. Thiền Sư Thích Huê Bình mặt đỏ gay chưa biết chữa thẹn cách nào. May có tu bíp Bàng Nhớn đứng gần xông ra cứu Chúa :

- Rằm ở chỗ ghé của Thầy vừa rồi là do tôi đánh dấy!

Một vài trí thức đội gạo gân cổ cãi :

- Đừng có nhận vơ, tôi xấu bụng suốt từ sáng tới giờ, cố hăm mà không được nên mới nghe tí tí như vậy.

Thiền Sư Thích Huê Bình khoát tay, nói :

- Thôi đưa nào đánh cũng được! Bây giờ hãy tạm dẹp chuyện rằm rít qua một bên, để còn bàn đại sự!

Sau đó Thiền Sư Thích Huê Bình nói qua cho đám đệ tử biết việc Thiền Sư mới khám phá ra âm mưu trá hàng của một số đảng phái. Rồi đến việc đem quân vào Viện Tai Tiếng để uyển nhau bằng võ lược và chữ ký với triều đình Nam Ngụ. Theo Thiền Sư tại Hội Trường Nhất Định Đánh đã trông được một cụm Hoa Sen. Chỉ còn Viện Tai Tiếng là chưa cấy được cụm nào hẳn hoi, nên một số hoa sen mất nhiều công chăm sóc, nhưng vẫn biến thành Hoa Kít Lợn. Thiền Sư Thích Huê Bình thở dài :

- Trước đây ta hứng chí, trót nói phét là ở Viện Tai Tiếng, thành An Quang thừa sức chơi với triều đình. Nhưng rút cục chơi cóc lại vì người của chúng ta thiếu liên kết, bị Đức Thánh Trần tĩa dẫn chỉ còn vài móng.

Bởi vậy kỳ này ta có ý định lập Khối Hoa Sen...

Tu-bíp Bàng Nhớn trầm trở :

- Nguyên soái chí lý! Nếu ta đóng cục được một khối, đổ đũa nào ăn hiệp nổi. Đám trí thức đội gạo người thấy danh vọng, sướng quá gân cổ hát :

Trong dâm gì đẹp bằng Sen
Lá xanh bông trắng lại chen nhụy vàng
Nhụy vàng bông trắng lá xanh
Gần thì quyết chẳng hôi tanh mùi tí
Thiền Sư Thích Huê Bình cười :

- Đừng nói phét! Ở đời này có đũa chó nào gần tí mà chẳng hôi tanh. Miễn sao hôi nhưng vẫn còn tí mùi... Chùa là được rồi!

Cử tọa la lớn :

- Hoan hô Nguyên Soái cấp tiến cóc chịu được?

Cò kẻ bốc thơm :

- Con mắt của thiên hạ nhìn đâu cũng nhìn độc có một hướng. Mắt của Nguyên Soái mở bên lại nhìn về một nơi nên thấy được hại chiều. Tóm lại cái nhìn của Nguyên Soái thật bao la rộng rãi như bể rộng sông dài!

Thiền Sư Thích Huê Bình mở lò đào tạo dân biểu, nghị ngòm đã lâu, bị được nâng mãi, đám chân hết sướng. Người bên đi một đường thời trang nhạc tuyền :

Đừng! Đã bảo đừng! Đã bảo đừng!
Đã bảo đừng là đừng! Đừng đừng đừng?
Tu Bíp Bàng Nhớn khen rít rít :

- Nguyên Soái hát hay tuyệt. Hơn cả con nhiều.

Nguyên Soái Huê Bình cười hỏi :

- Vậy ra anh hát cũng hay lắm hả?

- Dạ! Vợ con nó vẫn thường khen ngợi.

Đại Đức Ông Loan thấy Thiền Sư Thích Huê Bình bần xen vào :

- Bầm Nguyên Soái, ta nên thảo luận kế hoạch "chơi Hoa" cho xong.

Thiền Sư Thích Huê Bình gắt gù :

- Phải đấy.

Nói đoạn nhìn đám chính khứa đội gạo, khê thờ dài :

- Mùa bầu cử trước nhiều tháng thế bán sống bán chết khi đắc cử không dám quên về quê là đa, nhưng rút cục vẫn chạy theo liêm gót triều đình. Như thăng Nguyên Duy Tam ta nản thấy một

Im lặng một thoáng Thiền Sư Tông Trí Lệnh Lực Lương Sư Thành Phố tiếp :

- Nhiều lúc ta muốn phui tay... nhẹ lòng, nhưng lại nghĩ làm chính trị là bòn phân

của Sư Thành Phố trong thời loạn. Hóa cho nên cái sợi giây oan cứ thắt mãi!

Đám chính khứa thấy Thiền Sư buồn bèn vung nước mắt và đồng thanh :

- Chúng con mong đất nước sớm thanh bình để Nguyên Soái được siêu thăng tịnh độ!

Thiền Sư Thích Huê Bình cười :

- Các con chúc như vậy có khác nào rửa tai ngòm. Đều vừa chứ nhè?

Nói xong Thiền Sư Huê Bình nhìn đám chính khứa đội gạo. Người thấy tên nào mặt mũi cũng bần đếch chịu được. Thiền Sư thờ dài lăm lăm : Ngừ này thì cũng chẳng làm nên trò trống mẹ gì. Nhưng thời buổi này bắt buộc phải xài những hạng vô liêm sỉ, bất cứ liêm sỉ mới sai bảo được.

Nghĩ vậy Thiền Sư nói với đám trí thức đội gạo.

- Ta đã bị bọn chính khứa quất ngựa truy phong khá nhiều rồi, thành thử đếch còn tí lòng tin nào sắt cả. Bây giờ ta không biết làm cách nào để chọn người...

Đám trí thức đội gạo òn òn nguyên rủa :

- Tiên... Bỏ những đũa ăn cháo đá bát, đám quên công ơn dạy dỗ của Nhà Chùa. Mà mẹ chúng nó, nếu phe này ông mà đắc cử được, ông sẽ vật lũng các con.

Một đám có nhiều... tuổi chùa, tách khỏi đám đông hô lớn :

- Chúng con những trí thức khoa bảng đội gạo nguyện nếu đắc cử sẽ không bao giờ quên bôn phận lâu nhà rửa bát đối với Nhà Chùa.

Cử tọa đồng loạt quý xuống gối tay hô lớn :

- Xin thề!

- Đưa nào phân bồi, cho vợ nó để ngược sanh con không có lỗ dít.

- Xin thề!

Thiền Sư Huê Bình khoát tay nói :

- Thôi khỏi thề với thớt, rắc tại lăm.

Đám trí thức đội gạo gắp tay há miệng hô :

- Vậy chúng con phải làm gì? Có lẽ ông đầu được không?

- Được, nhưng vẫn chưa đủ. Theo ý ta thì phải mở một cuộc thi... để chọn người.

Cử tọa sung sướng hô lớn :

- Hoàn hảo! Hoàn hảo! Thay thế đám lưng. Một số trí thức khác đề nghị :

- Đám lưng không biết được. Xin cho thi... đội gạo!

Thiền Sư Huê Bình ngẫm nghĩ, rồi gật đầu :

- Được, đây là cái hay rồi... để kết thúc Nghị Yếm Thảm lại đây ta bầu!

Vài phút sau giáo sư thực sĩ Yếm Thảm, tề nhà tại thờ đã hiện gang mở long đao cho đạo pháp, tay còn cầm cái cây lau nhà, nhảy đống ra mặt Thiền Sư Yếm Thảm khoe :

- Gông lau nhà theo phương pháp "liêu vật" của các tăng phụ tá giáo sư Thiền Tông là của Nguyên Soái xem ra cũng không kém gì những chiếc Ba Công.

Thiền Sư Huê Bình gật đầu nói :

- Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

Ông nói đúng và ich là ma nhà ông có ông.

CẨM - CÚM

đã có

RHUMEX

(Bán tại các nhà thuốc tây)

SAIGON KỶ NGHỆ MÈN LÊN

SAKYMEN S.A.R.L.

100 Nguyễn Văn Thỉnh - Saigon

NHÀ MÁY: Sư ông Nguyễn Văn Học - Gia Định

Chuyên sản xuất các loại mền

SAU SỰ ĐẾN LỢT CỔ CÙNG CHÊ CHÍNH KHỬA

DĨ ĐỘC TRỊ ĐỘC

TIN... ĐỘC

CÁC XẾP LỚN ĐẢNG KAKI BIẾT CHUYỆN NÀY CHANG ?

Tướng cướp mà có Đại Úy đi hộ vệ, khi bị nhúm có quan Đại Tá can thiệp

BẮT TRẢ TỰ DO NGAY ?

— Sự can đảm đáng thưởng Tư Pháp bội tính của ông Tòa Châu Đốc

CHAU ĐỐC. Một tướng cướp lừng danh tại Châu Đốc, Kiến Phong vừa bị nhúm, tướng cướp có cái tên Ba Cáo, kẻ đã từng nhúng tay vào nhiều vụ đánh cướp lớn, có khi đổ máu, và cũng là kẻ đã cướp được nhiều trinh tiết của những cô thôn nữ trong vùng. Ba Cáo có thói quen bắt cóc người có máu mặt rồi chặt ngón tay cho đàn em mang về nhà người bị bắt cóc bảo đem tiền chuộc mạng, nếu không thì đầu sẽ bị chặt luôn. Đối với những gia đình mà Ba Cáo biết là nghèo thì thảng thảng cho đàn em tới thu tiền, nhà 200, nhà 500, có nộp mới được yên mà sống. Ba Cáo cũng đã từng giết người và đã bị Tòa An Châu Đốc lên án kiểm diện sau khi vượt ngục trốn thoát.

Ba Cáo tuy bị lùng bắt nhưng vẫn sống phây phây đi đâu cũng có súng bèn người lại được tới ba nghĩa quân xách súng đi theo hộ vệ. Tại Tân Châu, Ba Cáo ăn ở ngay tại nhà quan Thiếu Tá Chi khu phó còn tại Châu Đốc Ba Cáo có đàn em là đại úy phụ trách tình báo địa phương phụng sự. Đó là chưa kể những đồn trưởng các đồn Tân An, Phú Xương sẵn

sẵn cho đàn anh Ba Cáo vào tá túc nếu đàn anh bị lùng bắt quá kỹ.

Trước hành động coi thường luật pháp, ông Tòa Châu Đốc, tuy chẳng sẵn súng trong người, nhưng cũng cho lệnh cảnh sát phải giăng mề lưới để bắt cho bằng được Ba Cáo, và Ba Cáo đã bị bắt ngay tại một sân đá gà. Thấy Ba Cáo bị bắt, đại úy Mẫn, đặc trách tình báo chi khu Châu Đốc lúc đó đi hộ tống y toan chống cự nhưng thấy cảnh sát đông quá nên bỏ tay, nhất là khi thấy có cả ông biện lý có mặt trong cuộc vây bắt đó nữa. Ba Cáo bị điệu về trại giam, nhưng chỉ hai tiếng đồng hồ sau, 1 cú giây nói của đại tá Trần Văn Tươi, thanh tra quân đội vùng 4 đã bắt buộc trưởng ty cảnh sát Châu Đốc phải trả tự do ngay cho Ba Cáo, nhưng trưởng ty cho hay lệnh bắt là lệnh của Tòa, họ không có quyền thả. Theo một nguồn tin, thì một số sĩ quan và nghĩa quân sẽ tổ chức một trận đánh giải vây cho Ba Cáo vì để Ba Cáo vào tù thì thứ nhất họ sẽ bị liên lụy vì dung dưỡng Ba Cáo, hai là họ mất một quyền lợi lớn hàng tháng. Tin Ba Cáo bị bắt và được

các quan như Đại Tá Đại Úy che chở đều được các báo đăng tải đầy đủ và có lẽ những xếp lớn đảng kaki đã đều được tờ tường. Nhưng chẳng hay các xếp lớn đảng kaki sẽ có những phản ứng như thế nào trước vụ này đây ? Chắc các xếp lớn phải cho mở cuộc điều tra gấp rút, nếu đúng là trong hàng ngũ kaki có những sĩ quan che chở, dung dưỡng cho bọn cướp, thì hẳn các xếp sẽ cho mấy ông sĩ quan trên vô tù cùng với Ba Cáo, sau khi lột lon, cách chức mấy ông.

Riêng ông Tòa Châu Đốc, với hành động can đảm trên ông đáng được Bộ Tư Pháp trao thưởng Tư Pháp bội tính nếu có thư bội tính này.

NGHỊ SĨ TRƯỜNG THỨC HAY NGỦ TRƯỚC TIN NÀY

Trên báo Chính Luận của nghị sĩ Đảng Văn Sung có một cái tin hay hay, đó là tin một chuyên viên cơ thuộc hãng E Rong Lộn khi đậu ở phi trường Đông Kinh xuất bị tai nạn, vì khi cất cánh, những đồng hồ điện tử ở trên phi cơ quay tít thò lò, khiến phi công không biết làm sao điều chỉnh. Khi các chuyên viên Nhật tới coi máy móc mới hay có cả ngàn cái đồng hồ Seiko cất đầu trong đầu máy bay. Số đồng hồ lậu thuế này bị hốt liền, nhưng được giàn xếp êm đẹp ngay.

Một báo cáo được gửi về Bộ Giao Thông nhưng chẳng hiểu sao bộ này cũng cho chìm xuống. Tại sao Bộ lại có hành động đó, chuyện này mong ông Nghị Sĩ Phạm Nam Trường em của nghị sĩ Đảng Văn Sung vui lòng hỏi đùm bộ Công Chánh. Ông Trường là nghị sĩ 9 niên.

Ông nên làm một cái gì hay hay để trở thành một nghị sĩ sáng giá đi chứ.

- Giáo hội Thiên Chúa Giáo thề cóc ủng hộ mống nào lem nhem...
- Phen này ông Sư, ông Cố nào bốc thom chính khứa là phản Phật, phản Chúa !

SẼ GÈNH (Tin Độc): Sau vụ một số dân biểu buôn lậu vàng thoi, bạch phiến và chuyển ngân ra ngoại quốc, Sư Ông TTK Ấn Quang Tự đã tuyên bố là sẽ cách, cóc dám chơi với bọn chính khứa đội gạo, vì sợ thanh danh của Nhà Chùa sẽ bị bọn chính khứa rù nhau khiêng quăng xuống sông xuống biển.

Như vậy là bọn chính khứa tịt mắt một con lộ công danh, chỉ còn mấy ông Cha Xứ ủng hộ.

Nhưng khốn nạn cho mấy chính khứa là mới đây Giáo Hội Công Giáo cũng tỏ ý đã

ngậy chính khứa lắm rồi. Giáo Hội cho rằng buôn bạch phiến là « phản Chúa », bán Chúa cho quỷ Sa Tăng.

Theo bọn C.O kỳ bầu cử này đồng bào cử tri Anamta nên đề cao cảnh giác vì thế nào cũng có những đứ vác Phật vác Chúa ra xin phiếu. Ngoài ra cũng sẽ có một số Sư Cố quên lời Chúa dạy Phật răn sẽ mặc áo giấy chấp thuận đi với ma để nhận quà. Những ông Cố ông Sư này thuộc loại Sư Cố hồ mang nếu tin đồ không sáng suốt bị xúi bầu cho những tên phản Chúa bán Phật là phải tội lắm đấy.

D.B to mồm Trương gia kỳ Sanh chề Nghị sĩ là cường hào, vô tích sự.

Dân Biểu Trương Gia Kỳ Sanh, người bị quan đầu tỉnh nước mắm tố là có vợ bán thuốc tây cho CS, sáng ngày 20-4 đã to mồm tố các nghị sĩ Thượng Viện là bọn cường hào, và hồ hào đẹp bỏ Thượng Viện, Thật Ông Kỳ Sanh kỳ thấy mẹ, nói mà không ngượng mồm, Hạ Viện như cái chuông chồ, dân biểu thì lem nhem, bê bối, buôn lậu, ăn cắp, đánh lộn, chửi lộn, khiến cho ông già bán kẹo kéo còn phải công khai vạch cu dái ngay trước cửa vì quá khinh bỉ, vậy mà còn phải lên tiếng chề Thượng viện là chỗ của

bọn cường hào, không đại diện cho ai hết.

Phải chăng dân biểu có vợ tiếp tay cho CS, và chính ông đã hơn một lần bị thả dù xuống vùng CS vì hành vi ca Cộng của ông, thấy Hạ Viện dở quá, nên cho Thượng Viện đừng luôn cho đứ cạp. Trưởng nên đặt cái vòng xoắn vào miệng.

80 anh chị tỏ lòng trung thành

Một kiến nghị đang được âm thầm chuyển tay đề lấy chữ ký yêu cầu ông Tổng Thống hãy « chấp nhận hy sinh », một lần nữa, ra tranh cử Tổng Thống ngõ hầu lèo lái con thuyền quốc gia đang mục nát ra khỏi cơn bão tố. Con thuyền mục nát là chữ của ông Phó Tổng Thống.

Dường như đã có tới 80 ông bà dân biểu đã ký vào bản kiến nghị này. Kiến nghị danh từ nghe xưa thấy mẹ, ngày xưa thời Tổng Diệm đã xài nát ra rồi, và cũng ngày xưa bọn khuyển mã của ông Diệm đã từng làm rồi, làm trong ý nghĩ mong ơn trên ngó xuống. Không ngờ ngày nay, ở cái thời mệnh danh là dân chủ thực sự vẫn còn có những trò đáng kiến nghị để tỏ lòng khuyển mã trung thành. Mùa bầu cử HV chẳng còn bao xa, tỏ lòng trung thành đi là vừa.

Đem con bỏ chợ

SẼ GÈNH (Tin Độc): Theo một nguồn tin có thẩm quyền, Đ.T Nguyễn Bé CHT TTHL Cán Bộ Xây Dựng Nông Thôn, mới đề nghị với Quốc Vương Anamta cho sát nhập khoảng 200.000 cán bộ ngành này vào Nghĩa Quân. Sau đó đi một đường tuyển chọn anh nào có khả năng mới « vinh thăng » lên Địa phương Quân, rồi Chủ Lực Quân...

Như vậy Phải chăng ông Quan Sáu Nguyễn Bé cho rằng CB Xây Dựng Nông Thôn là hạng vớt đi và việc đem tiền nông của Quốc Gia chi về vụ này chỉ có nghĩa là việc vớt tiền để làm một trò chơi ? Nếu đúng như vậy thì ông Bé phạm thêm cái tội đem con bỏ chợ nữa đấy !

CHỨC

Cháu : PHẠM-THỊ-LỆ-MAI (Khánh-Ly) và MAI-BÁ-TRÁC trọn đời hạnh phúc. Ô. Bà NGUYỄN-V-MINH và Tòa soạn CON ONG

Cuộc họp báo của ông « cò mồi » Huỳnh Văn Cao. Cuộc họp báo chán như cơm nếp nát và bị chề

Danh tướng đệ nhất Giao Chỉ, nghị sĩ Huỳnh Văn Cao vừa mở cuộc họp báo nói về sự tu chính luật Tổng Động Viên và cuộc hành quân vượt biên. Cuộc họp báo chán như cơm nếp nát, vì ông Cao chưa có kinh nghiệm họp báo. Mỗi kỳ giả tới dự cuộc họp báo mà chính người tổ chức không nắm vững vấn đề, bị hỏi câu nào cũng chỉ trả lời lảng ra hay trả lời chằng tai hiểu được gì. Nhiều kỳ giả cho Ông Cao chỉ làm « cò mồi » cho nhà nước. Em gái Bích Vân đã pháo kích liên tiếp danh tướng họ Huỳnh, khiến danh tướng né đạn muốn chết, có ông nhà báo đã nói thẳng, Ông Cao

nói từ này tới giờ mà chẳng ai hiểu ông nói gì, vì ông chỉ có lợi dụng cuộc họp báo để ca tụng đảng con trai ông thôi. Về luật tổng động viên sắp bị tu chính, ông Cao đã « đe dọa » trước các bạn đồng viên của ông là đừng có ai mơ màng mong hủy bỏ luật Tổng Động Viên và luật này phải được áp dụng cho tới ngày hết chiến tranh. Hồi tới ngày nào hết chiến tranh thì ông sơ cu ề cái đầu.

Các kỳ giả đã truyền tai nhau là lần sau nếu ông Cao có mời dự cuộc họp báo của ông thì nên từ chối. Vì tới dự cuộc họp báo chỉ thế tức cái mình.

NÓI LÃO mà chơi

GÃ THÂM

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dân đưa lất phất hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thân nghe ma kể mấy lời
VƯƠNG SĨ TRINH

Anh đi đường anh, tôi đường tôi

Lẽ ra thì phải đến tháng 10 tới, cả Chàng lẫn Nàng mới được quyền ngâm câu thơ :
Anh đi đường anh, tôi đường tôi
Tình nghĩa đời ta có thể thời...

Ấy thế nhưng ngay từ bây giờ, chính Nàng đã ngâm lên rôm rốp rồi. Ngâm dữ đến nỗi nhiều tờ báo bị hốc hác, mặt mày nham nhò, chỉ vì cái tội ghi chép quá cần thận, kỹ lưỡng.

Thiên hạ bắt đầu chú ý đến tiếng ngâm của Nàng hồi xảy ra vụ "Qua Lèo", Nàng bỗng thờ vắn than dài "Em đâu có biết? Bữa đó em phải vắn cái đi ra đi vô mới hay tin. Phải chi em được biết trước thì đã u có ra nông nổi này!"

Phía bên kia tường, Chàng bên nói toáng lên cho cả nước nghe "Biết từ khuya rồi, chứ sao không? Riêng có chuyện ngày giờ thì phải để cho đàn ông, đàn ông người ta lo chứ." Hết vụ đó, Nàng lại ca "Đầu đốn thay, chỉ vì em nghèo quá, không có "xin" chề lá nên không xin được mấy ngàn mẫu đất nuôi bò để được ăn bơ sữa!"

Nghe thiệt tội nghiệp cho Nàng. Trong gia đình chỉ có Chàng và Nàng là xếp sòng, thế mà cũng có cái vụ "nhậm xà", thì còn ai "trồng khoai đất này" đây?

Cứ như thế, thỉnh thoảng Nàng lại cất tiếng ca một vài câu Tứ Đại Oán, Khóc Hoàng Thiên, ai nghe thấy cũng phải nào lòng, rơi lệ! Rốt cuộc tất cả đồng thanh phụ họa theo:

Mùa thu đã chết... đã chết rồi...

(Có kẻ tình nghịch lấy lại : cho chết luôn!)

Người ấy là ai

"Người ấy là ai?" cũng là một trong số những bài ca đang được đóng đảo dân Giao Chỉ tờ mờ hát thầm, hát lên.

Người ấy không phải chỉ là một người mà có thể là nhiều người.

Trong trường hợp Chàng và Nàng nhất quyết hát khúc chia ly rồi đương nhiên rồi phải được cập lại, Chàng sẽ phải tính chuyện trăm năm với một người đẹp mới người ấy là ai?

— Hiện thời những kẻ làm chuyện chưa chi đã phao tin : người đẹp ấy là Minh Tinh Trầm Lặng.

Tin này cả Chàng lẫn Minh Tinh Trầm Lặng đều không phủ nhận cũng không xác nhận âm a ăm ó, ai muốn hiểu sao thì hiểu.

Phía bên kia Nàng cũng sẽ phải bước đi bước nữa có điều lần này xem chừng nàng muốn có một sự "đổi ngôi" muốn được làm Chàng kia, chứ ba năm đồng đã xuất giá tòng phu, ngôi chơi xơi nước với mãi đấng cả giàng!

Mặc dù vậy, người ta cũng đã "đính hôn" bừa bãi, Nàng với đại ca, giữa lúc hôn thê hôn thú vẫn còn rành rành đó!

Sở dĩ có vụ "đính hôn" bừa bãi này là vì có những thầy rờ mu rùa gieo quẻ rằng Nàng mà thuận với đại ca thì cứ gọi là tát biển Đông cũng cạn. Ngoài ra còn là vì người ta bắt gặp quả tang hai người thường "đi đêm" mi nhau qua những trái banh tờ nít trong sân nhà Xec Tây.

Nhất là mới đây Đại Ca và Nàng, không hiểu tình có hay có ý, đã cùng nhau trình bày một bản "tân cổ giao duyên" nhan đề là "Hòa Bình ca" làm cho các chú Diều Hâu đều khóc thét lên một lượt. Vì lẽ từ trước ai cũng tưởng Nàng là Diều Hâu chúa, ai dè đến giờ này, Nàng lại lột xác để trở thành Bò Cạp.

Sự lột xác và song ca này cho thấy rõ ràng ai tình lắm cầm đã bắt đầu nảy nở giữa đôi uyên ương mà ai cũng tưởng là mặt trăng, mặt trời.

Có một điều mà tất cả vườn còn thắc mắc lớn chưa biết đến ngày nào mới giải đáp nổi: Đó là cặp nhân tình này ráp lại sẽ thành một cặp vợ chồng theo kiểu nào : chồng già vợ trẻ, hay chồng trẻ vợ già? nhân đây tưởng cũng cần nhắc lại một câu ca dao rất quen thuộc với dân Giao Chỉ :

Chồng già vợ trẻ là tiên
Vợ già chồng trẻ là duyên con vô!
(Xin lỗi ông Minh Vô, đừng có mà động lòng)

Nhị thập ngũ hiếu

Ngày xưa các cụ ta mới ghi vào sổ sách được 4 người con có hiếu cho nên mới có cuốn "nhị thập ngũ hiếu".

Cuốn sách này xét ra đã đến lúc cần được tu bổ lại và tăng cường thêm một vị nữa cho nó thành ra "Nhị thập ngũ hiếu" nếu không thì thật là cả một sự thiếu sót nghiêm trọng không thể tha thứ được.

Vì con có hiếu này rất xứng đáng ghi vào sổ sách trước hết vì ông ta là một "ông lớn" xin cứ gọi tạm là "Ông lớn rừng rú" đi?

Sau nữa vì ông lớn còn có một đáng sinh thành kinh doanh khét tiếng cả một vùng hải cảng ai nghe thấy cũng phải kinh hãi, lòng lá dựng đứng lên một lượt.

Tục truyền rằng cách đây mấy tháng, Ông Lớn từ vùng gào gào trắng trắng thanh được đưa lên rừng rú trấn thủ lưu đồn, mới buổi sáng bàn giao trên sơn lâm, buổi chiều Ông đã cùng phu nhân và một đoàn thủ hạ bay về hải cảng bãi yết phụ thân, chúc phụ thân phước dư Đông Hải! Có hiếu đến thế là cũng chứ gì?

Đoàn tùy tùng của ông lớn không phải những tay vừa, mà thực sự là cả một bộ tham mưu điều đóm kinh tài gồm 5,6 ông mai vàng mai bạc lấp la, lấp lánh. Vừa tới nơi là mấy quan đã chia nhau đi "điều nghiên" khắp các phố phường hỏi thăm xem những ai được gọi là có máu mặt trong thành phố. Chỉ tội nghiệp cho Quan Đầu Tinh hớt hơ hớt hải chạy toát mồ hôi phục dịch cho các chuyên viên "điều đóm" mà vẫn không xong. Công tác đầu tiên được xem như trọng đại nhất của Quan Đầu Tinh là phải làm sao chạy cho đủ máy lạnh cho vào là tư dinh của ông lớn Rừng rú tại miền duyên hải này, rồi nào là tư dinh của thân phụ ông lớn, rồi lại còn một chiếc xe biệt thự lưu động của Ngài cò vắn Cờ Huê! ôi chao, thế là ở tỉnh đường, phòng Hội có hai chiếc máy lạnh liền được tức tốc gỡ ra, và còn phải chạy mưa mặt mua thêm một chiếc của củ sâm mới đủ số.

Quan Đầu Tinh bị một cú phủ đầu toát xé cấu, sau đó còn được lệnh phải số mũi các con buôn theo đúng kế hoạch của cụ. Ba hôn chín via bay đầu mất, Ông đành gạt lệ tháo bức tâm thư kính xin thượng cấp cho đàn em đi chỗ khác chơi cho tiện việc báo hiếu của Thượng cấp.

Ông Lớn "rừng rú" được thư, mừng hùm, bèn ô kê tút xuyết châng quýt đồng nào, và kể từ nay Bộ tham Mưu tha hồ mà điều đóm.

Câu chuyện Ông Lớn có hiếu chắc là còn dài dài, lúc nào buồn buồn sẽ xin kể tiếp!

Những anh nhà giàu khôn lặn

Bản mãi về các anh chú dân biểu nghị viên cũng mỏi. Nay sang mấy anh tư bản kẻ thù của bọn dân ngu khu đen.

Bọn này cũng đông lắm, đã man, tàn bạo lắm. Và bản lắm. Chẳng hạn anh chủ tiệm sách vừa khai vừa thôi ở đường Lê Lợi. Sở dĩ phải nói đến vì hẳn đang bóc lột các anh em sống bằng nghề viết lách nghèo đói trong đó có ta có các bạn của ta.

Đặc điểm của vợ chồng tên lái sách là khinh người và bản tiện nhất trong số những anh nhà giàu bản tiện. Hồi tết vừa rồi, trong vụ tổ chức cây mùa xuân cho chiến sĩ và cứu trợ đồng bào bảo lụt miền Trung, vợ chồng tên lái sách chỉ "són" ra có ít bạc lẻ mà suýt xoa tiếc rẻ, gặp ai cũng than là "bọn chúng quấy rầy quá!" Có một anh nhà văn viết hồi xi đầu ra mới được một tác phẩm, rồi nhin ăn lấy tiền xuất bản.

Sách bán gần hết, chỉ còn một vài quyển như vợ chồng tên lái sách vẫn không chịu trả tiền. Vì thấy mặt anh nhà văn nói, vợ có khuôn mặt như bị "bê hội đồng" kia vênh lên, gọi ngay một him bán sách chanh chua đến, dấm dấm nói với anh nhà văn rằng sách ế lắm, còn cả đống trên kho, không trả tiền được, hết tiền rồi. Nhưng khi hỏi một em bán sách khác thì được biết trên kho chẳng còn cuốn nào. Anh nhà văn bị coi như đi "ăn xin" đó nản quá, ức quá, chửi cho vợ tên lái sách một phát rồi về.

Khi viết về những anh dân biểu ăn bản, ta còn thấy vui, thấy có thể còn cười được. Nhưng khi viết về những tên nhà giàu bản tiện ở cõi đời này, ta chỉ muốn đi cầu, lấy phân trét lên mặt chúng. Chúng đã làm giàu bằng cách bóc lột mồ hôi nước mắt của bọn dân nghèo. Đã thế, chúng còn khinh rẻ chúng ta nữa. Vì chúng mới có bọn Cộng Sản, mới có đấu tranh giai cấp, mới có chiến tranh. Vì chúng mới có những đế quốc tư bản cướp lên đầu lên cổ các dân tộc nhược tiểu.

Cho nên, đất nước này cần có một cuộc cách mạng xã hội để treo cổ những tên nhà giàu khôn lặn kia, vợ chúng, con gái chúng đem cho các anh dân biểu "bê hội đồng" cho đến chết mới thôi.

Nhà
Lông
Báo

CONG TI HA ĐÔNG

Giải thích dùm chủ tiệm C.O

Có anh thắc mắc tại sao bọn "Con Ong" lại chích nhiều thế, chích loạn cả lên, không xây dựng gì sao?

Anh chàng thắc mắc trên thuộc loại lầm lầm, đạo đức giả và rất ngây thơ. C.O chích nhiều nhưng chích đúng, chích những đứa ăn bản, tham nhũng, những con sâu bọ làm ung thối xã hội. Mà chích như vậy vẫn chưa phải là nhiều. Tiếc rằng mình không có đủ sức để chích nhiều hơn nữa đó thôi vì giấy mực thì phải mua theo giá Tổng Ngạc mà bọn chó má, khốn nạn thì còn nhiều quá, đông quá, càng ngày càng lúc nhúc ghê tởm.

Hơn nữa, C.O không bao giờ chích loạn. Bằng cớ là có một đa số, C.O không những không bao giờ chích mà còn hết lòng bênh vực và đứng cùng hàng ngũ. Đó là đám dân nghèo thấp cổ bé miệng, luôn luôn bị bạo quyền, thổi nát, bị những anh Lê Duẩn, Tổng Ngạc hành hạ, áp bức. Đó là đám dân ngu, khu đen, bạn bè, chiến hữu của C.O.

Cái mà C.O nhằm xây dựng là một xã hội lành mạnh, không có bất công, tham nhũng, không có những tên đội lốt dân biểu đi buôn lậu, không có những thứ Tổng Ngạc chuyên bóc lột dân nghèo. Như vậy không phải là xây dựng sao? Hay xây dựng là cứ phải cầm miệng như hến để những tên db buôn lậu khuân hàng trăm ký bạch phiến vàng cục về làm giàu, để những tên nhà giàu kiểu Khai Choé bóc lột, để những anh ngốc mần kinh tài hại dân rồi đổ vảy cho Lê Duẩn và Cộng Sản. Hay xây dựng là không được quyền chửi bới tục tữ, nham nhò mà phải đi diễn thuyết về chuyện hoang đường như những ông Lạc "tìm xưa, tìm tiếng" hiện tại?

C.O vốn tự nhận mình là bọn nham nhò, tục tữ nhất nước vì đối với bọn ăn bản thì không thể nào dùng những lời văn hoa, lịch sự với chúng được. Và lại, những cái nham nhò, tục tữ mà bọn C.O dùng vẫn còn sạch hơn những anh ăn bản nhiều, nhất là những anh dân biểu tự gọi nhau bằng chó và anh lái sách bản tiện kia.

Bọn C.O phải chích nhiều là như vậy đó. Những anh nhột nhột, thắc mắc chính là những anh đã, đang và sẽ ăn bản. Còn dân ngu khu đen, bọn người sạch và lương thiện thì luôn luôn đồng ý với C.O, khuyến khích C.O trong sự mạng làm sạch lại cái xã hội quá bản thù này.

Mong quý ông Bao Công Tối Cao

đừng quá nghiêm khắc như tòa dưới. Một độc giả bà Trần thị Anh Minh ngụ tại đường Huỳnh Tịnh Của Saigon vừa tìm đến tòa soạn Con Ong để nhờ lên tiếng dùm với các ông Bao Công Tối Cao về trường hợp con trai bà đã bị xử phạt quá nặng thay vì theo lẽ đáng được hưởng trường hợp giảm khinh.

Theo tài liệu của bà Minh con trai bà tên Phạm Hoàn xuân Dương 16 tuổi (sinh năm 1955) đã bị phủ lít vô từ tháng 12-1970, do lời khai của bạn bè về tội trộm một cái ti vi. Ngày 24.3.1971 nội vụ được đem xử và can phạm Phạm Hoàn xuân Dương đã bị tuyên phạt tới 4 năm tù ở, mặc dầu không có bằng chứng cụ thể nào hết mà chỉ do lời khai của mấy tên bạn đồng lứa tuổi cũng như biên bản đăng số dũi cui thôi.

Vốn trọng lẽ công bằng và tin tưởng hết mình vào đức lẽ công lý của nền cộng hòa Anam bây giờ, Nhóm Con Ong cũng cảm thấy trong vụ này quý ông tòa dưới có hơi nghiêm khắc thật. Chủ bê với vụ án giết người ở Biên Hòa, ba quân nhân mần thịt chết tươi một thanh niên tại xóm điểm với nguyên nhân không ngoài việc tranh... hoa, mà khi ra tòa bừa đầu tháng vừa rồi mỗi can phạm chỉ bị phạt sơ có 2 năm tù. Nếu đem so sánh hai vụ này với nhau, cam đoan tội sát nhân phải nặng kí hơn tội trộm cắp triệu lần, và dĩ nhiên tội sát nhân phải bị mang xử bản 4 phùa lửa mới xứng đáng!

Nhóm Con Ong mong quý ông Bao Công Tối Cao lưu ý chút xíu tới bản án khác kể trên để may ra sẽ cứu vớt tương lai của một đứa trẻ vị thành niên được phần nào, Lành thay!

Trong mùa pháp nạn.

Thầy cũng như trò và phụ huynh học sinh phải tìm đọc:

TRƯỜNG CŨ của DUYEN ANH ĐỒNG NAI PHÁT HÀNH

Lấy thịt dè người

Càng gần đến ngày mãn nhiệm kỳ, người ta lại càng thấy Nhà Hát Tây phát sinh nhiều chuyện rắc rối, tai tiếng lây lừng năm châu bốn biển. Các cụ bờ lở bạch phiến, vàng cục hầy còn đang nóng bỏng, thì lại tiếp theo ngay một vụ gà mái đá gà cồ lung tung xoe ở ngay giữa chuồng cu, khiến cho quần hùng nhiều người phải bịt mũi.

Nguyên nhân chỉ vì Cái Bang Trưởng lão Hồ Hữu Tường tổ bà đầm Trần Dạ Xoa là có lem nhem trong sự chỉ tiêu về vấn đề tổ chức Hội nghị Liên Hiệp nghị sĩ Á Châu. Mười mấy triệu bạc mà chả thấy thanh toán mẹ gì cả. Hơn nữa, tất cả những giấy tờ tài liệu về hội nghị, bà đầm này đã tự động đứng ra lãnh thầu một mình, mang về nhà in của mình in xoành xoạch, chứ không có cho đầu thầu công khai.

Cái sự tổ khổ dĩ nhiên là có lý ghê lắm. Nhưng bà đầm xoe Trần Dạ Xoa lại nổi giận, cho rằng đó là một sự trêu chọc ghét trâu ăn. Cảnh chợ chiều dứa nào vét được tí nào thì vét, can chi đến anh già. Thế cái hồi anh già vay một triệu bạc của ngân hàng phát triển nông nghiệp để nói rằng nuôi gà, nhưng sau lại tếch sang Tây nuôi một lô Poule de luxe thì có ai nói năng gì không?

Ông chẳng chịu bà thì bà cũng chẳng chịu ông! Trước đồng đủ quần hùng, bà Trần Dạ Xoa đã mồm loa mép giải xia sơi vào mặt nhà học thiết Hồ Hữu Tường và văng tiếng Đức tùm lum lại còn giờ cả võ Tàu để khèn cho ông Hồ một trận thất điên bát đảo đến nỗi đứt cả tràng hạt, tung cả hồ lô và rách cả áo cả sa. Cũng may là quần của ông Hồ được thắt bằng giải rút chớ không phải giây thung, nếu không thì có ngay một màn biểu diễn tở hô.

Bà Dạ Xoa lại còn hăm he rằng, nếu ông Hồ không biết giữ mồm giữ miệng, cứ đâm bổ vô đời tư của người khác thì lần sau bà sẽ không ngần ngại giở ngay miếng võ tụt quần.

Người ta được biết rằng bà Dạ Xoa không những là một đấng liên bà Phụ nữ con gái poids lourd mà lại còn là một thứ poa luy nữa. Nếu miếng võ tụt quần mà được bà Dạ Xoa đem ra sử dụng thì nhất định quần hùng sẽ được chiêm ngưỡng một bản « thuốc lào Tiên lạng » to đùng.

Cái vụ bà Dạ Xoa uyển ông Hồ vừa bằng mồm lại vừa bằng chân tay được quần hùng mô tả như là một sự cả vú lấp miệng em và lấy thịt dè người, nó khiến cho nhà bác học thiết của chúng ta suýt chết ngạt và ngộp thở gần chết. Những danh từ đó bà Dạ Xoa phun ra từ cái cửa mồm lại bao gồm toàn những danh từ ở nơi máy nước hoặc nơi số chợ đầu đường.

Sợ rằng nếu trường thuật lại một cách trung thực, e nhiều độc giả sẽ buồn nôn, tụi Con Ong bèn thi vị văn hoá bằng cách nhại lại thơ Hồ Xuân Hương như sau đây?

Bà Dạ Xoa :

- Anh Hồ tỉnh, anh Hồ say
 - Sao anh gheo nguyệt giữa ban ngày?
 - Này này bà biểu cho mà biết
 - Chốn ấy hang hùm chớ mó tay.
- Và ông Hồ :
- Nè ông tỉnh nè ông say
 - Ai biểu phờ ra giữa lúc này.
 - Hang hùm rộng quá xấu thăm thẳm.
 - Có bố ai mà dám mó tay!

Chân kim bất phạ hồng lư hỏa.

Một độc giả của Con Ong ; ông Lê đình Toàn nhân cái vụ bờ lở vàng cục và á phiến của Cái Bang có cao hứng mần một bài thơ bằng chữ Hán rồi lại diễn nôm ra tiếng Ta vậy xin đăng nguyên văn để bạn đọc coi chơi và nếu có bạn nào cao hứng thì xin hội họa lại một đôi vần cũng chẳng có sao hết.

- Tây Công chi đồ thành hí viện.
- Nhất trường tân hí phương khai diên.
- Nguyên Y Sư ám bản hoàng kim.
- Phạm Đốc sự thâu huê bạch phiến.
- Thập thất triệu nhân dân đại biểu.
- Tứ thiên niên quốc gia văn hiến
- Kịch tình chân khúc chiết lý kỳ
- Diên kỹ tận chân nhi tận thiện.

Dịch nôm na ra là :

- Mặt mũi Sài Gòn « Rạp Hát Tây »
- Mời vừa hát một lớp tuồng hay
- Vàng ròng lót giữa gi lê Bác
- Phiến trắng nằm trong các tấp Thầy
- Quốc tuý quốc hồn là thế đấy
- Văn minh văn hiến ấy nơi đây
- Tân tuồng gay cần quanh co quá
- Diên xuất tài tình hiểm có thay!

Cứ làm như là bấu lăm í

Sài Gòn có ba bốn phòng trà nổi tiếng về cái sự đông khứa nhờ tài tổ chức khéo léo của các ông bầu và nhất là nhờ những giọng hát của các em ca hát. Đại khái như Ritz của Jo Marcel và mông sư Long Đất, Queen Bee của mông sư Tuất, Tự Do của lão Ngô văn Cường, con trai cụ Ngô văn Phú chủ nhiệm nhật báo Đông Pháp thời Tây, rồi thì Đêm Màu Hồng của ban hợp ca Thăng Long.

Tuy nhiên, chỉ riêng có phòng trà Ritz là có nhiều sắc thái độc đáo nhất. Anh chàng Jo Marcel đã phải dành riêng cả một góc phòng tối tăm mù mịt để cho thân nhân các em ca hát ngồi. Mỗi ca hát đều có người đi theo ý giã như là để canh chừng giữ lấy của quý, kéo nhớ ra thất lạc, mất mát, hoặc phòng ngừa những đứ đả bỏ cha bỏ mẹ đến giờ trò nham nhỏ, bôm xom thì mình sẽ có mặt ngay dạng ngăn cản.

Trong cái tối tăm rừ xuống như một bóng ma đen tuyền ấy, người ta chỉ thấy lờ mờ những thứ liên ông thanh niên con trai và liền bà phụ nữ con gái. Cứ từng cặp một. Khi thì là kếp của ca hát. Khi thì là bà già hay ông già của ca hát. Khi thì là chồng sắp cưới của ca hát.

Cũng có những trường hợp bố mẹ, em ca hát ấy, chả may hai năm mươi quá sớm thì người ta cũng thấy cô à kiếm ngay được một bà già giết giã non đây, rồi biểu rằng đây là cô ruột em, hay là đi ruột em.

Như ca hát Giao Linh,

Giao Linh cũng như Yến Vi vốn dĩ bắt đầu vào nghề bằng một tiệm phở. Yến Vi làm chủ hiệu phở gà sống thiên ở đường Phan Đình Phùng, còn Giao Linh thì là chủ tiệm tái nạm tái gầu, ngẫu pin hằm bà lằng ở ngay kế cận sân vận động Cộng Hoà. Ban ngày bán phở, còn đêm thì đi hát cho thiên hạ nghe.

Lại cũng như em ca hát Kim Loan, xuất thân bằng cái nghề bán cháo trắng kèm mì lị trứng muối ở miệt Phú Nhuận xưa kia. Mới dạo nào hầy còn bé tí, cầm tờ cháo còn run lay bầy, thế mà bây giờ đã nổi tiếng như cồn, lại còn lăm le định đi sang Đức du học nữa.

Mỗi lần người ta thấy một em ca hát, hát tiếng Anh, tiếng Mễ, tiếng Tây vi va vi vút thì người ta bèn tưởng bỏ nghĩ ngay rằng thì là chắc hẳn em này giới ghê lắm.

Ấy thế nhưng mà, đôi khi cóc cần phải giới giang chi người ta cũng vườn hát tiếng Tây tiếng Mễ giới như thường.

Nay lại xin nói tiếp về những sự diễn biến trong cái khoảng tối tăm ở nhà hàng Ritz.

Trên một cái hàng ghế dài người ta thấy bà Dương Thiệu Tước (xưa là cô Minh Trang nhưng bị giờ già lụ khụ rồi thì phải gọi bằng bà) ngồi giữ khư khư lấy cô con gái (nhà bác sư Hồng Dương thì khoác tay ca hát Lệ Thu, ông Mai văn Trác thì cũng không rời Khánh Ly nữa bước, rồi nhạc sĩ Phạm Duy tất nhiên cũng phải canh chừng cô con dâu Julie Quang.

Thiệt là vui đáo đề?

Gớm! Cứ làm như là bấu lăm í.

Lớp giảng dạy về sinh lý học

Cách đây chừng một hai tuần, bà nghị sĩ Phan Thị Nguyệt Minh có cái hôn danh là bà nghị « Trăng sáng vườn chè » đã lớn tiếng kêu gọi ban dân thiên hạ góp phần xương máu trong công cuộc giáo dục về sinh lý. Không những giáo dục cho các học sinh mà ngay cả các phụ huynh học sinh nữa.

Bởi, theo quan niệm rất Tây Phương của bà thì tuy nhiều người con cái đầy đàn đầy đồng đã từng dè dái vung vít, nhưng về phương diện sinh lý học đôi khi cũng rất mù tịt.

Cái đó là cái cẳng.

Tư tưởng của bà Nguyệt Minh thiệt là rất trường hợp mí lý tư tưởng của ông Nguyễn Tiến Lãng. Nguyễn tiên sinh đã cho rằng, số đi đàn ta không tiến bộ được vì lẽ 80 0/0 dân quê đã giao hoan mí nhau trong bóng tối. Người liền ông không bao giờ được biết đến « mặt mũi » cái í của vợ mình ra sao, và ngược lại người liền bà cũng vậy.

Hóa cho nên, lời kêu gọi của bà Nguyệt Minh tung ra trong lúc này thiệt là rất trúng cách, rất nên được tán thưởng, và người ta nên bầu bà làm Hiệu trưởng một cái trường chuyên dạy về tình dục học và sinh lý học.

Hãy cứ thử tưởng tượng một khoá học đầu tiên dạy về sinh lý học được khai trương do bà nghị của chúng ta đảm trách giảng dạy.

CỬU SÙNG

Khóa sinh toàn là nam nữ thanh niên.

Và đây là những lời mở đầu của sự giảng dạy :
— Thừa toàn thể anh chị em khóa sinh. Tại các nước Tây phương, nhất là mấy quốc gia ở vùng Bắc Âu như Đan Mạch, Thụy Điển, cái vấn đề giáo dục sinh lý đã được ghi hẳn vào trong chương trình giáo dục. Và ngay ở trong bậc tiểu học, người ta cũng đã dạy rồi. Nước ta, mãi tận đến ngày hôm nay đây bị giờ mí có thiệt là một sự quá muộn.

Đề khỏi có sự vòng vo Tam quốc, tôi xin long trọng đề nghị mí anh chị em, chúng ta nên bắt đầu bằng sự mô tả cách thức hoạt động của liền ông và liền bà, cũng như sự tạo dựng của nó ra làm sao.

• Cái của liền ông gồm có ba bộ phận quan trọng nhất : cái testicule, cái epididyme và cái pénis. (tụi Con Ong dịch đại ra là : hòn đẽ, hòn đẽ phụ và cái củ lằng). Cái testicule hình bầu dục nằm ở trong cái âm nang. Âm nang trông giống như một cái bị bao phủ lông lá um xùm và nó có thể dẫn ra co vào tùy theo ảnh hưởng của thời tiết.

• Thông thường thì hòn đẽ có một chiều dài là 4 phân và rộng từ 2 đến 2 phân 8 và đặc biệt là hòn to hơn nhỏ. Hòn bên trái thường lớn và nặng hơn hòn bên tay mặt. Nếu bị giờ người ta sờ cái hòn đẽ theo chiều dọc thì người ta sẽ thấy ở phía trong có rất nhiều màng ngăn nó chia ra nhiều hộc và trong mỗi hộc lại có một cái ống rất nhỏ. Những cái ống ấy nhỏ bé quá xá đến nỗi rằng, người ta có thể lấy một sợi tóc sâu qua nó được. Thừa đó là những ống tinh dịch vậy.

• Những con tinh trùng ở trong tinh dịch, mắt thường không thể nào trông thấy được dẫu rằng bề dài của nó đo được năm mươi phần ngàn của một mí lí mét. Tinh trùng đầu thì nhọn hơi dẹt giống hình trái lê và đuôi dài.

• Trong sự xuất tinh của một người có sức khoẻ trung bình có vào khoảng từ 400 đến 700 triệu con tinh trùng. Số tinh trùng mà con người sản xuất trong suốt một đời người có thể lên tới hàng tỷ... Văn văn và văn văn.

Các khóa sinh nghe cô giáo giảng dạy võ tay rào rào như mưa. Đôi khi cô giáo phải tạm si tốp dậm bầy phút vì họ hoan nghênh ghê quá.

Khóa sinh con gái thì sáng mắt ra để trông chờ cô giáo tiếp tục phát giác những điều vô cùng mới lạ đối mí họ. Còn các khóa sinh con trai thì nóng lòng chờ đợi cô giáo thông qua cái nạc của liền ông để đi sang lãnh vực của liền bà.

Nói tóm lại, ngay trong bữa đầu, lớp giảng dạy về sinh lý học đã thành công một cách quá sức tưởng tượng. Có rất nhiều người đến chậm không có chỗ ngồi phải chèo lên cả thành cửa sổ ngồi chồm hồm như chó chầu đồng rúc. Quang cảnh này giống hệt như quang cảnh của mấy trường đại học ở Sài Gòn vì giảng đường chật hẹp, thiếu chỗ mà sinh viên lại quá đông đảo.

Tuy nhiên một mình cô giáo không có thể đảm đương nổi vì một quá xá.

Rất có thể cô giáo sẽ mời thêm một vài người phụ tá, đại khái như bà Nguyễn Phước Lớn bà Trần Dạ Xoa hay bà Kiều nhót đồ ...

VIÊN NGỌT DÈ ƯỚNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG
COTRACYN

- 2 TRỤ-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHẬN HIỆU TRÁI TIM

CHÈM RUỒI

Đàn đầu mà gây tai trâu
Đàn đầu bần xè gươm đầu chêm ruồi

VĂN QUÂN hạ thủ

Nữ đô vật Trần Dạ Xoa

Mấy hôm nay, chương trình đô vật trên đài truyền hình Mèo bỗng nhiên mất hết khứa. Mèo hoảng, không biết nguyên do vì sao. Bèn làm một phát điều tra.

Nói về tài điều tra thì không tên nào qua mặt được mấy anh Xĩa. Nên kết quả, các người ấy khám phá ra ngay có một đối thủ lợi hại cạnh tranh bất chính với nghề nghiệp của các anh đô vật Mèo. Đó là nhà nữ đô vật Trần Dạ Xoa, kiêm gái đi già mồm, của xứ Giao Chỉ.

Số là mới đây, nhà nữ đô vật hạng bự đã biểu diễn một màn vô cùng ngoạn mục ngay tại nhà hát tây trước sự chứng kiến của khoảng 30 diễn viên khác. Với màn đô vật này, chương trình của mấy anh Mèo liền trở thành hạng bét và vô cùng lạc hậu. Vì không bị thế nào được với tài vật lộn của nhà nữ đô vật Dạ Xoa của Anamta.

Chỉ trong nháy mắt, nữ đô vật đã hạ ngay được đối thủ cũng tài ba là quái sư "Phi Lạc Sang Tàu". Nhân vật này cũng thuộc loại nặng ký, mặc quần áo nâu sồng đầu cao trọc lóc như mấy anh võ sư Mông cổ, lại đã từng được suy tôn là "vua hip-pi". Trước một đối thủ khiếp như thế mà nữ đô vật Dạ Xoa chỉ cần áp dụng ngón "nữ kẻ túm bóp" là đã hạ quái sư ngã lăn quay dưới đất, kiếng lảo và xâu chuỗi đeo cổ lẩn lóc khắp nơi. Đầm đàng hải là chiếc áo dài nâu của quái sư bị xé làm trăm mảnh và quần thì bị mất dây lưng, suýt để cả khu đen ra ngoài. Ngay khi đó, nữ đô vật Dạ Xoa nhào tới tình xoi tái ngay cái củ từ của đối thủ thì may mắn các đồng bọn của quái sư thấy tình hình hung hãn quá bèn nhào vào can thiệp, lôi nữ đô vật vào một góc.

Chưa được thỏa mãn thì đã bị mấy anh mặt mẹt phá thói, nữ đô vật uất lắm dấy lên đàn đạch. Đang lúc đó vô phúc anh chàng Dương Văn Thụy lỡ ngớ bước tới liền bị nữ đô vật túm lấy. Lập tức anh chàng này thấy hạ bộ bị đau nhói lên nhưng không sao cựa quậy được đành chịu trận mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm. Đã thế nạn nhân còn bị chiếc miệng rất nặng mùi của nữ đô vật phả vào và thét the thé lên rằng: Tại sao mi chửi tôi ta là lem nhem mấy chục tẻ hả? Tại sao mi lại về phe với thằng cha Phi Lạc hả? Tôi đây có nhẽ vì bị khích động quá toàn thân nữ đô vật run lên, bao nhiêu lớp phấn sáp dày cộm trên mặt rớt xuống là cả hăm răng giả cũng văng ra những đồ phụ tùng trên ngực và mông từ từ rụng xuống. Thấy vậy, các anh dân biểu vốn nổi tiếng là lì lợm cũng không dám nom nữa, vội hề nhau chạy hết. Nạn nhân Dương Văn Thụy cũng khiếp quá, liều chết gỡ khỏi hai cánh tay ôm cứng của nữ đô vật và bỏ chạy thực mạng.

Vườn chưa thỏa mãn, nàng Dạ Xoa còn đi lũng chủ tịch Lương "chơi" tiếp nhưng cụ đã chuẩn mất từ khuya.

Có lem nhem hay không?

Sở dĩ có màn vật lộn trên cũng là vì cái vụ mấy chục tẻ tổ chức Đại hội Liên hiệp Nghị sĩ Á Châu mới đây. Tất cả có 31 tẻ do tổng thống cho. Vện bên dưới xin riêng 5 tẻ để ăn quà. Còn 26 tẻ giao cho nàng Dạ Xoa. Nay đại hội đã mãn, mà chẳng thấy nàng trình bày gì về số bạc đó cả. Nhà tu Phi Lạc vốn ưa trong sạch nên tố cáo nàng đã lem nhem và yêu cầu quý GSV làm một phát điều tra xem sao. Cũng vì thế mà nhà tu bị "xoi tái".

Nàng đô vật Dạ Xoa kiêm "gái đi già mồm" phán rằng, cơ nghiệp nàng đã có những 100 tẻ tức là giàu to rồi, nàng không thèm lem nhem nữa. Thằng nào còn nói nàng lem nhem, nàng sẽ tụt quần đơ trum lên đầu nó. Khiếp!

Mặc dù đã có chân lý "có 100 tẻ là không lem nhem nữa" nhưng nàng Dạ Xoa vườn không đàn

chứng được mấy chục tẻ đại hội kia đi đâu mà hết. Có một cái đại hội mà phải mất gần 30 tẻ hay sao? Và lại những người đồng nghiệp Luyện của nàng không những có 100 tẻ mà còn có những vài trăm của mà tại sao vườn lem nhem vườn buồn lậu vàng cục để bị vô? Ngoài ra còn biết bao anh có bạc tí nữa mà vẫn ăn bần dấy! Thế nên nàng Dạ Xoa có 100 đã thắm vào chó đầu mà nói phét, Đứng là thứ "gái đi già mồm". Thật ra muốn biết Dạ Xoa có ăn bần thật không nhà tu Phi Lạc cứ việc tới hỏi con "bạc giề" nhà cụ là rõ ngay. Nếu cụ còn tụt quần nữa thì kêu ngay mấy anh buồn lậu tới mần 1 mần "bề hội đồng" là xong. Khi đó may ra cụ mới thỏa mãn và hết lem nhem.

Trừ bég đi 134 xin

Ngoài tài đi khách, buồn lậu, nói phét, ăn bần, đô vật... mấy anh chị dân biểu còn nổi tiếng bởi tài trốn hợp. Trừ những lần tranh đấu đòi tăng lương 134 xin, những lần giờ tay cứu nguy cho ngân sách hành pháp, còn thì kỳ chó nào cũng có một lũ trốn hợp đến nỗi chủ tịch Lương phải giải tán lớp học. Trốn hợp đến nỗi báo chí có người đã phải đóng vai ông thầy làm bằng điểm danh để công bố tên những anh lười biếng. Trường làm như vậy bọn học trò này sẽ nguợng mà "không dám thế nữa". Nhưng biện pháp này vẫn không kết quả. Các anh chị dân biểu vẫn mặt trời trán bóng, chẳng biết nhục là cái con mẹ gì cả, vẫn chứng nào tật đó, bỏ hợp đi chơi. Không hiểu nay làm tới dân biểu, có 134 xin một tháng, có nhà lầu, có xe chạy phom phom, rồi chỉ có việc tới đấu lảo với nhau thôi mà chúng còn lười, còn trốn thì xưa kia, lúc học ở tiểu học, chúng đã học được những gì? Lẽ tất nhiên, chúng chẳng học được chữ nghĩa mẹ gì cả nên bây giờ mới hư đồn đến thế, mới trường nhà hát bội hiện tại cũng là lớp học và tha hồ mà trốn. Lẽ ra phải ngồi học thì các chị bỏ đi khách, các anh đi tìm mồi bán đồ lậu, hoặc nhòm trộm lỗ khóa nhà người ta, hoặc tìm máy sửa chim... Tuy nhiên, tháng tháng cứ đến kỳ lãnh lương là các anh chị ấy chăm lắm, đến rất đúng giờ, có khi còn quá sớm nữa, chẳng tên chó nào chịu trốn cho cả. Vậy nếu có kẻ kêu dân biểu là chó thì đó là những con chó khôn. Hèn chi các anh bên hành pháp đã nuôi để dọn nhà cầu cho họ. Thế mới biết các anh hành pháp có con mắt tinh đời, đã chọn được đúng chó mà nuôi.

Trở lại biện pháp chế tài bọn db trốn hợp. Có nhẽ, cách hay nhất, hữu hiệu nhất là trừ bég đi 134 xin lương hàng tháng của chúng, dù có tên chi trốn hợp 1, 2 ngày trong tháng. Chỉ có thế bọn trốn hợp mới hãi. Còn điểm danh chữ bới thì vô ích vì bọn chúng có phải là người đầu mà biết lem si. Ngày nay, ở nhà trường, bọn học trò ngộ nghĩnh, lười biếng, trốn học cũng đông lắm nhưng khi bị thầy giáo, cha mẹ quở mắng, chúng còn biết sợ và chừa. Nhưng bọn db thì không, càng quở mắng chúng càng mặt dày mày dạn, vì quở mắng có làm thiệt hại gì cho bọn chúng đâu, có mất mát một đồng phân nào đâu!

Thế nên, đối với loại chó thì cách trừng trị đúng nhất là bắt nhện đói hoặc đem nộp cho mấy anh chủ tiệm "nai đồng què" để dân nhậu tới dớp. Nhưng không phải thứ chó nào cũng có thể thành "nai đồng què" được đâu. Những thứ chó ghê, chó hôi thì chỉ có cách bắt nhện ăn cho tới chết.

Vậy đối với bọn db chuyên trốn hợp cứ cúp 134 xin đi là chúng phải lay mà xin đi hợp, chẳng cần chữ bới cho mỗi miệng phí giấy đi.

Hãy để cho chúng học nghề

Biện pháp cúp bạc nói trên cần áp dụng với cả đám nghị viên và nghị sĩ trốn hợp nữa.

Mới đây tại hội đồng chuột GD nghị viên Phạm chí Linh cũng vì trốn hợp mà sắp bị thủ tướng ký giấy đuổi theo điều 8 khoản B, sắc lệnh 68/IV. Để trốn hợp nghị Linh này còn mắc thêm tội gian dối ký tộm tên trong danh sách điểm danh nữa.

Xét kỹ thì biện pháp chế tài trên có phần bất công. Tại sao cùng là đồng loại (dù chỉ khác nhau cái tên) mà nghị viên trốn hợp một tí thì bị đuổi ngay trong khi bọn db cũng trốn hợp lại vẫn nhòn như thường? Và tại sao có sắc lệnh cho phép thủ tướng có quyền đuổi nghị viên mà lại không có một thứ luật nào khác cho phép một cơ quan công quyền đuổi bọn dân biểu bề bới? Như vậy, phải chăng là có con thương, con ghét?

Và lại, nếu phải đuổi thì nên đuổi dân biểu trước vì những anh này là thứ dân anh cần làm gương cho các em. Nghị Linh nếu có trốn hợp ít kỳ, kể cả việc ký tên lậu trong danh sách điểm danh, tôi vẫn không nặng lắm. Làm sao có thể sánh bằng tài trốn hợp của các anh chị dân biểu hoặc tài cao siêu sự vụ lênh đênh đi du hí như chị Kiều lá đồ? Khi trốn hợp, các anh chị dân biểu này lại còn công khai ký lậu chứ không phải lén lút như nghị Linh. Còn biết lén lút tức là còn biết hãi, đáng này, bọn dân biểu chẳng cần sợ hãi con mẹ gì cả. Vậy, cần đuổi trước.

Đối với nghị Linh, có thể coi như một tên học trò lười biếng không chịu đi học. Lăn đầu có thể tạm tha, bắt quá nên cảnh cáo bằng cách học cõ ra đét vào đít ít gây. Nếu lần sau không chừa, hãy đuổi. Bằng không thì cứ để cho nó học hỏi hầu nổi nghiệp các đàn anh dân biểu.

Kể ra, dù sinh sau đẻ muộn, hội đồng chuột GD gần đây cũng nổi đình đám lắm, chẳng thua gì viện bên dưới. Nào là màn tụt quần phản đối Tổng Ngọc để mong kiểm soát trần nhà để "chống tham nhũng", làm như tham nhũng nấp ở trên đó. Ngoài ra, lại còn anh nghị Cử Từ, mặc dù chẳng ra hồn người, đi đâu cũng lôi cái tí nghị cục ra trợ thiên hạ và làm tiền đàn bà con gái, lái xe đụng người hạ và làm tiền đàn bà con gái, lái xe đụng người còn rút xéng dọa bắn vỡ đầu nạn nhân, xúi tình nhân hành hung người thuê nhà rồi vác đơn đi kiện rằng người ta ăn hiếp mình. Không hiểu anh nghị này cái "củ từ" to bằng bao nhiêu mà lại nhúng nhằng đến thế! Có nhẽ phải nhờ chị Dạ Xoa làm một màn đô vật khám thử. Nay lại thêm anh học trò bị đuổi Chí Linh nữa. Cứ cái đà này chẳng mấy chốc giới nghị viên sẽ có những tay sáng chói như các đàn anh dân biểu để nở mày nở mặt với đời. Biết đâu khi đó những đàn anh Thiện, Luyện, Mầu, Nho, Quốc, Mặc Giao... những đàn "chị Trần Dạ Xoa, Kiều lá đồ" chẳng mở mịt đi trước tài buồn lậu nói phét, cạo sứa và đi khách của bọn đàn em.

Vậy, để nghị thủ tướng Khiêm đừng đuổi tên nghị viên, nghị cục nào cả. Cứ để chúng học nghề các anh chị db cho vui. (Bệnh vực như thế, các anh nghị viên có "cảm động" không đây?)

Biếng ăn! Mất ngủ!

HÃY UỐNG:

SIROP RÉACTIN (Béta)

— AN NGON — MAU ĐÓI
— LÊN CÂN NHANH CHÓNG
— ĐỂ NGỦ YÊN LÀNH
— TRỊ MỌI PHONG NGŨA.

Có bán tại các nhà thuốc tây

(SgM BYTIQCDP)

TIỂU NGỌC
Người dân đến
cầm cán

Quốc Tộc và Văn Hóa Lão Mai

Thường thường mỗi dân tộc đều có một truyền thuyết về nguyên lai của mình. Dân tộc Nhật Bản tự xưng là con cháu của Thái Dương thần nữ, và một cái mặt trời đỏ lơ lửng trên nền trắng tinh là một sự kiêu hãnh của các đảng a-na-ta. Nhưng đối với quý vị tu mi anamta thì cái vòng tròn đỏ loét hiện trên nền vải trắng lại là một sự sui sẻo. Tại sao lại là một sự sui sẻo, thì cả nước đều biết, khi cần giải thích đồng dài.

Dân tộc Việt Nam cho rằng mình là con rồng cháu tiên. Số là ngày xưa ngày xưa, ông Đế Minh sau khi sinh ra Đế Nghi, bèn nổi máu «trượng phu thoát đã đứng lòng bốn phương», và làm một quả tiểu ngọc sáng hồng về phương Nam. Đến miền Ngũ Lĩnh, Đế Minh lại «xin bàn tay» con gái bà Vụ tiên sinh hạ được một người con trai khác. Sau này, Đế Minh lập Đế Nghi làm vua Phương Bắc và phong cho người con thứ là Kinh Dương Vương trị vì phương Nam gọi là nước Xích Quỷ. Kinh Dương Vương lấy con gái Thần Long là vua Động Đình Hồ sinh được một con trai tên là Sùng Lãm, nối ngôi cha, hiệu là Lạc Long Quân. Hồi này, ở phương Bắc, Đế Nghi truyền ngôi cho con là Đế Lai. Nhân dịp thiên hạ thái bình, Đế Lai bèn dắt theo ái nữ là nàng Âu Cơ đi thăm nước Xích Quỷ. Một vụ ái tình đã xảy ra giữa nàng Âu Cơ và Lạc Long Quân, mà kết quả là một bọc trứng ra chào đời, nở ra một trăm con trai. Sau đó, Lạc Long Quân bảo với Âu Cơ rằng: Ta là giống Rồng, nàng là giống Tiên, thủy hỏa sung khác thông ở lâu với nhau được. Đoạn cho 50 con theo mẹ lên núi, 50 con theo cha xuống biển. Âu Cơ cũng 50 con ở Phong Sơn, nay là huyện Bạch Hạc, phong người con trưởng làm chúa, gọi là Hùng Vương. Hùng Vương trị nước gọi là Văn Lang, truyền ngôi làm vua được 18 đời.

Do đó, chúng ta coi Hùng Vương là quốc tổ.

Cho nên, hàng năm cứ đến ngày 10 tháng 3 âm lịch là lại có một vụ giỗ Tổ rất linh đình. Không biết tục lệ giỗ Tổ bắt đầu từ đời nào, kể hèn chỉ nhớ rằng hồi còn mồ ma chế độ thực dân pháp lệ giỗ Tổ được cử hành rất trọng thể tại Bạch Hạc thuộc tỉnh Phú Thọ và ở đền thờ đức Hùng Vương còn thấy những hoành phi, câu đối nghe đâu do chúa Trịnh cung hiến. Đặt ra tục lệ giỗ Tổ có lẽ ông cha chúng ta, ngoài những ý nghĩa khác, muốn xác định rằng dân tộc Việt có một nguồn gốc riêng biệt, có một bờ cõi riêng biệt. Nói cách khác, làm giỗ Tổ nghĩa là nói lên cái tinh thần độc lập của dân tộc này. Vì vậy, một nghìn năm đó họ giặc tàu, một trăm năm nô lệ giặc tây, dân tộc ta vẫn phẳng phẳng lỳn đuôi được bọn ngoại xâm chạy tóe khói. Mặc dù giặc Tàu mưu toan đồng hóa chúng ta tam tứ phen

nhưng cũng đều thất bại. Giặc Tây đem văn minh vật chất đến «khai hóa», đây trẻ nít rằng thì là: Tổ tiên chúng ta là người Gô Loạ nhưng cũng nóng a-ri-vê u.

Cho đến đời đệ nhất cộng hòa, nhờ ơn ông Tổng tông «anh minh» Tô Hùng vương gần như mất giỗ. Thời đó, ai muốn giỗ Tô dăm dúi thế nào thì giỗ, nhưng không có sự giỗ chạp do nhà nước tổ chức. Trong danh sách các ngày nghỉ lễ hàng năm, ngày giỗ Tô được ấn cần mời đi chỗ khác chơi cho các công chức học sinh làm việc.

Sang đời đệ nhị cộng hòa người ta lại chợt nhớ ra rằng mình cũng có một ông cụ Tô như ai, bèn kéo nhau vào Sở Thú làm giỗ lu bù kèn. Năm nay, hách hơn, bản thờ Tô được thiết lập tại sân vận động Hoa Lư, ý hẳn nhà nước nghĩ rằng thỉnh Tô về thường thức bánh dầy, bánh chưng ở một nơi nhất toàn bộ dù, dưới trời thì kỳ quá. Nhưng sau màn trình diễn hương khói nghi ngút, ẽ a lúc cung bài Tô lại ca bài chiêu mừa biên giới anh đi về đâu. Vì lẽ, cho đến bây giờ, cho đến ngày hôm nay, Tô vẫn chưa có một tác đất cầm dùi. Cũng như con cháu của Tô ở cái đất Sê Ghềnh này, tuy mang danh là sống trên đất tổ nhưng kỳ thực là sống vất vả vất vương trên những mảnh đất thuê mướn, không của Chà thì của Ba Tàu, chẳng biết sẽ bị anh Bầy, chú Ba trực xuất lúc nào.

Có hiểu với Tô nhất phải kể đến nhà văn hoá lão Mai. Trước ngày giỗ Tô nhà văn hoá này bên làm một đường «tiên thường» bằng cách bảo trợ cho một loạt diễn thuyết về văn hoá đời Hùng tại trường Quốc Gia Âm Nhạc. Cái sự tiên thường này kéo dài cả tháng trời, mỗi tuần một lần, chứ đâu phải bốn. Làm văn hoá mà bảo trợ một cuộc đấu võ lười về văn hoá thì là nghề của chàng, nhất rồi còn gì. Chắc Tô phải lấy làm hài lòng lắm lắm, vì chưa bao giờ Tô lại được đề cao đến thế.

Muốn tỏ lòng trung hiếu tiết nghĩa với Tô các nhà diễn thuyết đã phang ngay trước tên mình một chữ Lạc. Lạc đây là con Lạc cháu Hồng chứ không phải là đậu phộng đâu đấy nhé. Các nhà học giả ấy còn trình bày nhiều khám phá rất ư là mê ly rùng rợn, nghe xong lấy làm khoái ti và nở lỗ mũi ghê lắm. Khám phá rằng thì là dưới thời Hùng Vương tổ tiên ta đã phát minh được nguyên tử lực rồi. Bèn chế tạo ra đĩa bay đưa người lên nguyệt cầu trông một cây đa to to nái ở trên ấy. Lại đóng được cả tàu ngầm nữa. Rằng thì là dân tộc ta là cha mẹ của tất cả các sắc dân khác trên thế giới, bằng chứng là ông Lạc Long quân đem theo 50 người con đi xuống biển, bà Âu Cơ dắt 50 người con lên núi. Rằng thì là chữ quốc ngữ mà chúng ta sai ngày hôm nay là sáng tác phẩm của đời Hùng kia đấy. Rằng thì là dân tộc ta là giống giống Việt, mà chữ Việt, triết tự ra thì có chữ Viet nghĩa là đời sống. Nhưng chữ Việt không phải viết là ve i ẽ tẻ đâu, mà phải viết ve i a tẻ: Viat, mới đúng. Vậy thì Việt có chữ Viat theo nghĩa là tinh là con đường. Như thế Việt vừa là đời sống, vừa là con đường, là cái đạo của nhân loại. Về hội họa, trương phái lập thể cũng ra chào đời từ đời Hùng lận. Cái bánh chưng có từ đời Hùng phải không nào? mà bánh chưng lại gồm hàm bà làng mẫu sắc, xanh vàng nâu đỏ, thế thì chẳng phải là lập thể thì còn là cái mẹ gì nữa?.

Như thế mọi sự trình bày từ xưa tới nay của các nhà sử học, của các nhà khảo cổ, của các nhà nhân chủng học về đời Hùng đều là bố láo hết trơn. Bảo rằng văn hoá đời Hùng là văn hoá đồ đồng là láo khoét, là xuyên tạc. Không, văn hoá đời Hùng là văn hoá nguyên tử cơ đấy.

Có điều là nhà học giả, học thiệt khi diễn thuyết đến cái đoạn đời Hùng đã có người lên nguyệt cầu trồng cây đa trên đó, lại quên không cho biết rằng khi trồng cây đa, người ta có trồng thêm chú cuội trên mặt trăng không. Nếu không thì sao ngày nay chúng ta trông thấy lơ mơ trên mặt trăng, ngoài hình cây đa còn có bóng dáng một chú cuội ngồi dưới gốc đa nữa. Thế thì khi mang cây đa lên nguyệt cầu, chắc hẳn người ta phải mang theo chú cuội. Tuy nhiên, con của chú cuội vẫn còn ở lại dưới trái đất, lấy vợ và sinh sản ra một lũ các cháu chắt cuội. Cho nên bây giờ mới có nhiều thằng nói dốt hơn cuội mà không mắc cỡ.

Phần nào thời chứ! Đành rằng tự cổ chí kim chưa nước nào ban hành một sắc thuế đánh vào các vị ba hoa phết lác, nhưng nếu sự tằm hươu tán vượn chỉ xảy ra khi trà dư tửu hậu, hoặc bên bàn đèn thuốc phiện sau khi đã bần năm bầy bi thì cái sự pha trò nhạt ấy cũng vô thường vô phạt. Đàng này, thiên hạ lại bày về ra cái trò màn văn hoá, lại nhân danh nhà nước bảo trợ, bảo triểu đảng hoàng và lương trượng, để đấu hót vung vít về cái thời đang được coi là nguồn gốc của dân tộc này, thì quả là một sự phạm thượng đối với tổ tiên và là một sự khinh bỉ, lẳng nhục đối với đồng bào đương thời.

Ngôn ngữ annamta tế nhị lắm. Muốn chửi ai, người ta có thể dùng những lời lẽ thô bỉ, hoặc kể những câu chuyện xấu xa, hèn kém về người đó. Nhưng người ta cũng có thể bốc thom vung vít, khen ngợi kịch liệt, bốc thom và khen ngợi toàn những cái mà không thể nào có được, nghĩa là bịa đặt thật vung vít về điều nọ điều kia rồi cứ thế khoe vung vít, khen vô tổ chức cũng là người ta đang chửi khéo đấy. Cái sự đề cao một cách quá lộ cũng là một lối chửi mai mỉa và xác sược nhất.

Kể hèn này thiên nghi rằng cách đây gần ba ngàn năm, tổ tiên mình đã biết pha đồng và thiếc chế thành đồng xanh để đúc binh khí để chế tạo đồ vật như chuông, trống như vậy cũng đã đủ để con cháu tự hào rồi. Thời ấy, làm dân tộc chỉ mới biết mài đá làm binh khí, làm đồ vật dụng mà thôi. Xin đừng chửi khéo tổ tiên bằng cách mỉa mai nói rằng các cụ đã biết vẽ lập thể, đã đặt ra mẫu tự... la tinh, đã bay lên nguyệt cầu v.v... Văn minh nguyên tử thì đã hách gì hơn ai, nếu con cháu đốn mạt, mạt gốc, chỉ ham phá gia tài của cha ông để lại chứ không nghĩ gì tới vun quén?

Đừng phủ nhận quốc tổ, bằng cách này hay bằng cách khác, dù quốc tổ chỉ là một truyền thuyết, nhưng truyền thuyết ấy đã từng giúp bao nhiêu thế hệ tin tưởng rằng dân tộc này nhất định tồn tại một mình một cõi, dưới ánh sáng mặt trời. Và sự tin tưởng ấy đã từng được lịch sử chứng minh rằng đúng.

Hội đồng văn hóa giáo dục của nhà tướng râu kẽm mới quyết định thành lập một hội 4 Hàn Lâm Viện. Xin vui lòng lập thêm một Hàn Lâm viện thứ năm nữa cũng chẳng tốn kém là bao gọi là Hàn Lâm Viện Đẩu Láo rồi cũng thỉnh nhà văn hoá Lão Mai và cái nhà học giả kể trên vô màn việc. Có như thế dân đen mới có thể yên chí lớn rằng cái sự bốc thom vung vít về văn hoá đời Hùng chẳng qua chỉ là một sự đấu láo rẻ tiền chứ không có ngụ ý gì khác đối với quốc tổ.

ĐÃ PHÁT HÀNH KHÁP TOÀN QUỐC !!!

băng nhạc SHOTGUNS 14

- 20 bài ca hay nhất hiện đại với 20 ca nhạc sĩ trứ danh!
- Đặc biệt nhạc phẩm «*Điện ru nước mắt*» đã gây chấn động thủ đô và «*Kỳ vật cho em*» của Phạm Duy do Thái Thanh ca đều do SHOTGUNS phát hành với kỹ thuật âm thanh độc đáo.

XIN HỎI TẠI: Radio Minh Châu (đường Lê Lợi) — Thương xá Tam Đa (Crystal Palace) Akai (dưới nhà) — Ngọc Hàn 85 (đầu cầu thang lầu 1) — Hưng Lan 211 (lầu 1) — Nam Thanh 29 Võ di Nguy (Chợ cũ) và Nguồn Sống 142 Bài Viện Saigon — Ở tỉnh xin hỏi các Đại Lý!

Tất cả khách Thủ Đô thanh lịch, hào hoa phong nhã đều nên đến...

CHƯƠNG TRÌNH SHOTGUNS

TẠI PHÒNG TRÀ

QUEEN BEE

Đề thường thức giọng ca tuyệt vời lời cuốn của **THÁI THANH THANH THỦY** tiếng hát liêu trai vừa tái xuất giang hồ
ELVIS PHƯƠNG (độc quyền) — Gia đình PHẠM DUY (JULIE QUANG), NGỌC TUYẾT, PHƯƠNG HỒNG HẠNH, MỸ THẾ...
NHẠC CÁCH ĐỘNG CAT'S TRIO - CAROL - MAI LÊ HUYỀN
Ban AVT và TRẦN VĂN TRẠCH — SHOW QUỐC TẾ
Chương trình ca nhạc vô địch thủ đô!

HÀNH PHÁP LẬP PHÁP CÙNG BÊ BÔI CHỈ CÓ DÂN CHỊU THUẾ BỊ THIẾT

Hành pháp bất chấp luật pháp,
còn lập pháp chỉ ưa ngâm tằm và
cãi nhau như ...!

Một vấn đề tuy không hấp dẫn như chuyên tranh cử giữa Tổng Thống Thiệu và Phó Tổng Thống Kỳ, cũng không sôi nổi dư luận quốc tế như vụ hành quân sang Hạ Lào nhưng lại liên hệ trực tiếp đến nếp sống của hàng triệu người, đó là vấn đề đóng thuế lương bổng. Sau đây ký giả Con Ong sẽ xin trình bày tất cả diễn tiến về vụ này.

Từ "Bảo Đại" đến "Cao Kỳ".

Thuế lương bổng được quy định bởi dụ số 10 ngày

13-4-1953, do Quốc Trưởng Bảo Đại ký tên. Theo đó, những người độc thân chỉ được xài có 30.000đ một năm, nếu kiếm được nhiều hơn, thì phải đóng thuế. Nếu có vợ, được trích ra 15.000đ một năm để nuôi vợ khỏi phải đóng thuế. Mỗi đứa con được dành cho 5.000đ một năm. Mỗi cha mẹ được có 3.000đ.

Mức chức giảm gia cảnh kể trên tuy ít, nhưng phù hợp với mức sống năm 1959, cách đây 18 năm.

Đáng lẽ mức chức giảm trên phải tăng, tỷ lệ thuận

với sự gia tăng vật giá, thì mới hữu lý. Nhưng cơ quan thuế đêch cần hữu lý, chỉ làm sao thu được nhiều tiền, là quý.

Đến cuối năm 1966, vật giá đã tăng ít nhất gấp 5 lần năm 1953, Tướng Kỳ, Chủ Tịch uỷ Ban Hành pháp Trung Ương, tục gọi là "Chánh Phủ của người nghèo" (có người đê miệng nói rằng chính phủ làm cho dân nghèo) đã ký sắc luật 014-SLU ngày

3-9-1966 tăng mức chức giảm gia cảnh lên đôi chút.
— Người chịu thuế 50.000 đ.
— Vợ 25.000 đ.

— Mỗi con 10.000đ
— Mỗi cha mẹ 5.000đ
Đồng thời, Tướng Kỳ ký sắc luật 015 cũng ngày 3-9-66 quy định kể từ 1-1-69, thuế lương bổng của quân nhân công chức cũng như tư chức bị cơ quan phát lương khấu trừ hàng tháng.

Thế là, từ 1967 đến nay, không có ai trốn thuế lương bổng được nữa.

Và hậu quả của việc tính thuế và khấu trừ thuế kể trên làm rất nhiều người lương tháng không đủ ăn, mà vẫn bị khấu trừ thuế lương bổng. Hỏi rằng như thế, có "đã man" không?

Từ ông Kỳ đến ông Thiệu

Như đã trình bày, mức chức giảm gia cảnh do sắc luật của Tướng Kỳ ấn định năm 1966 hãy còn quá xa thực tế, vì vậy, tháng 12-1969, Hạ Viện đã chấp thuận một dự luật chỉ có ba điều, qui định ngưng thu thuế lương bổng của tất cả mọi người có lương tháng từ 30.000 trở xuống. Dự luật này quả thiếu sót vì nếu thi hành thì người độc thân lợi quá nhiều trong khi dân nặng gánh gia đình vẫn phải chịu bất công. Cho nên Thượng viện gồm những "nghị sĩ già chết cháy" (lời mô tả của 1 dân biểu) đã ngâm tằm luôn dự luật trên cho đến nay.

Đồng thời cũng thấy dự luật trên của Hạ Viện thiếu sót nên vào cuối 69 đầu 70 Hành pháp đã chuyển sang Quốc Hội dự thảo luật sửa đổi dụ số 10 quy định thuế lợi tức thuế lương bổng và tổng hợp lợi tức. (mang số 1231/69/H.P). Dự thảo luật này đề nghị tăng mức chức giảm gia cảnh lên như sau:

— Người thọ thuế 80.000đ
— Vợ 40.000đ
— Mỗi con 20.000đ
— Mỗi cha mẹ 20.000đ

Mức chức giảm này vẫn chưa đi đến đâu và dự luật trên cũng bị ngâm tằm tại Hạ viện suốt hơn một năm qua đến nay vẫn chưa được rõ tới.

Từ ông Thiệu đến viện Cầu Mống

Thấy mức sống ngày càng đắt đỏ mà mức chức giảm gia cảnh không được tăng lên, thông cảm nỗi khó khăn của dân, cũng như gần đến bầu cử, ngày 25 tháng 2 vừa qua, T.T. Thiệu đã cao hứng tuyên bố miễn hết thuế lương bổng cho quân nhân công

chức trong suốt thời kỳ chiến tranh, đồng thời ra lệnh cho Bộ Tài Chánh ngưng ngay việc khấu trừ lương bổng quân công từ tháng 3-1971.

Những ai đang bị đóng thuế mà được miễn thuế, đều khoái quyết định của ông Thiệu. Nhưng tư chức công nhân thì cay vì không được đối xử bình đẳng, nghĩa là không được miễn thuế lương bổng như quân công. Đồng thời, Thượng Viện cũng khuyến cáo Tổng Thống rằng; thuế lương bổng đã được quy định bằng luật muốn miễn thuế cũng phải có luật, chứ tự mình Tổng Thống không thể quyết định sửa luật được. Thế là Tổng Thống bèn rút lại cái lệnh miễn thuế cho quân công, lại tiếp tục khấu trừ lương bổng của quân công từ tháng 4-1971. Tất nhiên quân công được miễn thuế rồi lại tiếp tục phải đóng thuế, ức hộc máu mồm!

Từ Thượng đến Hạ

Sau khi miễn thuế rồi lại không miễn thuế, Tổng Thống đã đành làm đúng luật bằng cách gửi một dự thảo luật sang Quốc Hội vào ngày 15-4 vừa qua để sửa lại dụ số 10 của Bảo Đại và sắc luật 014 của Tướng Kỳ, với đề nghị mức chức giảm gia cảnh tăng gấp đôi năm 1966, nghĩa là:

— Người thọ thuế 100.000 đ
— Vợ 50.000 đ
— Mỗi con 20.000 đ
— Mỗi cha mẹ 10.000 đ

Đáng lẽ ông Hạ Viện phải thảo luận gấp dự luật trên, nhưng ông Hạ còn đang lo việc áp phe và tái ứng cử nên các ông Hạ bèn đổ lỗi cho các ông Thượng lười biếng, đã ngâm tằm dự luật ngưng thu thuế lương bổng của các ông Hạ từ hơn một năm nay. Ông Thượng thấy thiên hạ đổ trách nhiệm cho mình, thì giấy này lên như bị đi đờ bệnh lậu cho, cũng chửi bới toáng lên.

Trong khi đó, Uỷ Ban tranh đấu yêu sách giảm thuế lương bổng chỉ mong được hưởng một mức chức giảm gia cảnh tương đối hợp lý hơn nữa, đáng lẽ phải gấp 10 năm 1953, nghĩa là người thọ thuế được chức giảm 300.000đ 1 năm mới hợp lý, nhưng Uỷ Ban tranh đấu chỉ xin được có nửa số đó, là 150.000đ. Đó là một sự đòi hỏi quá khiêm nhường.

Nhưng các ông Thượng, Hạ vẫn không chịu làm luật chỉ ngồi chửi nhau, thì bao giờ nguyện vọng hợp lý của dân mới được đáp ứng?

Ngồi rù gãi hàng dài tằm tằm
TRẦN VĂN HƯƠNG

Khám

Thời đệ nhất Cộng Hòa, dân biểu xuất ngoại về, chẳng bao giờ bị khám đồ. Những chuyện buôn lậu hầu như không xảy ra. Vì anh nào cũng sợ bóng sợ gió. Láng cháng, lỗ tiếng đồn xấu đến tai "cụ" hay "ông cố vấn", là kẻ như sự nghiệp chính trị đi đong, nên anh nào cũng khiếp.

Sang đến thời kỳ đệ nhị Cộng Hòa, lúc đầu, các dân biểu nghị sĩ đi về cũng chẳng hề bị khám. Nhưng rồi, vì đệ nhị Cộng Hòa có tư do dân chủ, và bình đẳng. Bình đẳng cái kiểu "cá đối bằng đầu", anh nào cũng lem nhem như anh nào, chẳng ai bảo ai nghe, thế là buôn lậu như chớp, nên dân biểu xuất ngoại về bị khám rất gắt. Kết quả hàng lậu bắt được rất nhiều.

Nhưng chỉ đề dân biểu nghị sĩ mà khám, trong khi vẫn tha khám các Tướng lãnh và Tổng Bộ Trưởng v.v... bên Hành Pháp, là một sự bất công vô lý.

Vì thế ông thuế vụ vừa mới loan báo rằng: từ nay sẽ khám rất gắt, từ Thủ Tướng trở xuống.

Hay! Nếu ông Thuế Vụ dám làm như vậy, thì đáng khen lắm. Nhưng chắc chỉ nói như vậy mà chơi cho vui chứ sự thật, chẳng bao giờ xảy ra hay chỉ diễn ra cho có lệ. Vì ông Thuế Vụ bắt hàng lậu của một ông Thủ Tướng, là một điều "trái thiên nhiên".

Một lẽ dễ hiểu: Ông Thủ Tướng có quyền thuyên chuyển và thưởng phạt ông Thuế Vụ.

10 năm tái diễn

Một nguồn tin loan truyền ở Hạ Viện cho hay, có một bản kiến nghị yêu cầu Tổng Thống Thiệu nên "hy sinh ra ứng cử thêm một nhiệm kỳ nữa" đang được chuyển tay nhau để lấy chữ ký của các dân biểu. Hình như đã có tới 80 chữ ký trong đó có cả chữ ký của Cụ Nguyễn bá Lương (dĩ nhiên).

Các dân biểu làm như trên, có thể do ời yêu cầu ngầm của phía Hành Pháp,

cũng có thể là các dân biểu tự ý làm ra. Hành Pháp có thể yêu cầu các dân biểu ký kiến nghị thỉnh nguyện Tổng Thống hy sinh thêm một nhiệm kỳ nữa, để TT có cơ chánh đáng và thêm uy tín để tái ứng cử. Tự mình mà tái ứng cử, có thể bị coi là thích quyền hành. Thời đệ nhất C.H trước đây, các dân biểu và các địa phương cũng từng g làm kiến nghị yêu cầu có T.T. Diệm hy sinh tái ứng cử vào năm 1961. Vô kịch kiến nghị 10 năm sau mới tái diễn, kể ra cũng hơi lâu rồi, nên khán giả có coi lại cũng chẳng không đến nỗi quá tệ nhạt.

Cũng có thể, không phải hành pháp yêu cầu ngầm, để có một kiến nghị như vậy, mà do các dân biểu tự đề xướng. Có thể lắm chứ, vì đa số dân biểu đã bị mang tiếng quá nhiều về những vụ buôn lậu bị vỡ lỗ gần đây. Các đảng bè bối này, nếu đề "tự lực cánh sinh" trong kỳ bầu cử tới thì thất cử là cái chắc vì vậy đành đánh bài nâng bi Tổng Thống biết đâu Tổng Thống chẳng khoái, thâu được đa trung thành của các gia nô mà ra tay nâng đỡ, thì rất có hy vọng.

Đốt.

Tuy nhiên nếu quả thật các dân biểu định mượn cái kiến nghị nâng bi đó hy vọng sẽ được "đăng tối cao" nâng đỡ cho đắc cử kỳ tới, thì chắc chắn là nhiều người đã lầm to. Theo những nguồn tin thông thạo thì "đăng tối cao" đã định đoạt xong số phận của các gia nô ở nhà Hát Tây rồi. Anh nào được giữ lại thì đã có tên trong danh sách. Còn anh nào bị sổ toẹt thì, cũng đã đang bị đốt một cách rất thâm thiết. C úr theo dõi tờ Tiền Bộ của VTX thì biết. Liên tiếp 10 hôm vừa qua ngày nào tờ báo nhà nước này cũng đốt một anh dân biểu thân hành pháp, bằng cách đăng tải mọi chi tiết liên quan đến những chuyện xuất ngoại mờ ám của dân biểu.

Những anh hết xài đã đi đốt, thì nên biết thân phận, đừng xoay sở, đừng ký kiến nghị nâng bi nữa, Mỹ nó cười cho thối mũi!

CẢ KÊ DÊ NGÕNG

TỤT QUẦN VÀ LỘT QUẦN

Nhà hàng Mini, cách công sau dinh Độc Lập có một con đường, bị Nhà Nước đóng cửa vì trình diễn nhảy múa cời trường Đất Saigon này, không thiếu gì những nơi trình diễn cời trường. Cách đây không lâu, các báo đều đăng tin, một ông Nghị Sĩ tổ một trường dạy về chính trị, đã liên hoan bằng cách múa cời trường trước hình Đại Vương. Dưới hình lại còn có thêm hàng chữ Tô quốc, Trách nhiệm.... Phong trào múa cời trường, đã gần như có tương lai biến thành một thứ nghệ thuật, có cả chiều sâu và chiều cao. Chiều sâu là cái giếng của nữ sĩ Hồ Xuân Hương và chiều cao là hai ngọn núi đồi, được mang danh là núi lửa, lắc lư theo nhịp kèn, tiếng trống.

Những màn múa cời trường được đặt một cái tên rất Mỹ là "xéch xy sô". Đọc lên, nghe đã gọi cảm thấy mẹ. Những màn này lúc đầu còn giới hạn trong các trại lính Mỹ, nhưng rồi về sau, để tỏ ra chuyện ăn chơi cũng như chuyện chiến tranh, phải được Việt Nam hóa, nên những nàng Kiều nữ tụt quần, bắt đầu ra làm ăn ở bên ngoài Cái gì chớ cái môn ăn chơi thì Việt Nam hóa được thì hành rất mau lẹ. Chỉ chừng gần một năm nay bất cứ một vụ liên hoan hay đại nhạc hội nào, cũng có trình diễn vũ "xéch xy". Lại còn được quảng cáo rất cần thận. Nhờ vậy mà những núi lửa hay hóa diêm sơn mang danh Thu Thủy, Xuân Trang, Kim Xuân v.v... bỗng đứng nổi tiếng không kém gì... các ông dân biểu.

Thế thì tại sao, dùng một phút, lại có một sự đóng cửa hai nhà hàng là Chiều Tím và Mini?... Có lẽ chớ rằng, tại vì đây gần mặt trời quá. Buổi tối, «mặt trời» thường hay đi bộ trong dinh, để có một chút yên tĩnh, tu luyện cho đầu bớt đi vài sợi tóc bạc, và nghĩ thêm kế sách để có thể «hy sinh thêm một lần nữa». Nhưng tiếng trống, tiếng kèn của cái nhà hàng khốn nạn, đặt trên con đường mang tên tác giả truyện Kiều kia, cứ như dấm vào lỗ tai... Người đã tỏ ra tức bực nhiều lần, thì bây giờ, nhảy cời trường, đóng cửa là phải lắm rồi. Khiêu nại nữa làm chi cho thêm mệt...

Những đứa con gái, làm nghề tụt quần cho khách thưởng lãm, không đứa nào có được một kiến thức và một thông minh của Nễ Hành thời Tam Quốc. Khi Nễ Hành tụt quần ra, đứng trước Tào Tháo mắng là vô lễ, bèn mắng lại :

— Đối vua lừa trên mới là vô lễ... Tao cời quần ra tức là lộ cái thân hình trong trắng của cha mẹ tao sinh ra, sao lại gọi là vô lễ?...

Tôi không biết các đảng Dùi Cui khi lập biên bản để đóng cửa những nhà hàng có nhảy múa cời trường như thế nào và các nàng vũ nữ đã khai ra làm sao?... Chỉ biết rằng gần đây sự chia "phần trăm", đã thành một tiếng nói thời thượng "cắm trại một trăm phần trăm, năm chục phần trăm". Vật giá gia tăng (tám phần trăm). Hai đứa nôm ca sĩ lắc lư đưa cả phần trăm vào nghệ thuật đờn ca. "Một chằm phần chằm em ơi chiều nay i chằm phần chằm"... Theo như biên bản trong tiếng nói thì chỉ vài năm, cái "i chằm phần chằm" sẽ bị tiêu tung theo cái "sức mấy mà buồn" và "bỏ đi i ám" của mấy năm về trước.

Bây giờ, nói đến chuyện chia phần trăm cho những màn vũ cời trường. Một trăm phần trăm thì dễ hiểu, vì cái đó là biểu hiệu cho sự tở hồ hoàn toàn, hay nói một cách khác là cho tất cả vải trên người

đi chỗ khác chơi. Nhưng còn thế nào là năm chục phần trăm, là bảy mươi lăm phần trăm?... Nửa trên và nửa dưới, thứ nào được coi nặng hơn? Nếu coi một nửa người trên là năm chục phần trăm, nửa người dưới là bảy mươi lăm phần trăm, thì công lại, cả con người lại có tới một trăm hai mươi lăm phần trăm... Thật là rắc rối và khó hiểu, cứ như nghe mấy ông Lạc diễn thuyết về nguồn. Tất nhiên, những chuyện đó, Nhà Nước chẳng bao giờ có một thông cáo chính thức, ấn định cho rõ ràng, vì đây là một chuyện cấm. Vậy thì cứ việc coi là tùy hứng...

Đọc trang sau, cũng của một nhật báo thấy một lá thư ngỏ được coi là bài cây đặng khiến nại về việc đóng cửa Nhà hàng Mini vì nhảy múa cời trường. Lá thư này được gửi tới Đại Vương, Phó Vương, các ông Tòa, ông Đồn, ông Dùi Cui thời thì đủ mặt để chứng minh cho sự làm ăn rất ư là một sự đứng đắn. Có một điểm rất đáng tiền là bà chủ nhà hàng này đã «đọa» còn thiếu thuế của Nhà Nước hàng triệu bạc. Không cho bà mở cửa hàng, thì tiền thuế đi doong là cái chắc đó là một sự thiệt hại cho ngân sách quốc gia. Thật là một vấn đề trong đại rất nan giải cho Nhà Nước Giao Chi.

Nhưng bây giờ muốn xét lại bản án của Nhà Hàng cời trường này thì phải làm cách nào?... Các ông lớn được bà chủ vừa làm một phát thư ngỏ bài cây đặng chắc sẽ họp nhau lại, bàn cãi rất sôi nổi. Cuối cùng sẽ mời bà chủ và em vũ công tới, như câu kết của bài thơ ngụ ngôn "con ve và con kiến" của Lữ Phụng Tiên, các ngài sẽ phán : bây giờ, thứ múa ta coi l...

Giữa pháp đình, sẽ xảy ra một màn oanh kêu, yến hát. Tâm thân của em vũ nữ xéch xy, uốn éo, từ từ liệng bỏ từng mảnh vải. Trông đến sột cả ruột. Một ông lớn sẽ nóng lòng la lên : mở ra, cho mở hết ra l... Ấy thế là bà chủ nhà hàng sẽ coi đó là lời phán cuối cùng, và ngày mai sẽ lại mở cửa hàng như thường. Nhưng đây chỉ là một chuyện giả tưởng, một thứ chuyện mà mấy chàng viết văn rồi hoi, ngồi phía ra để đánh lừa độc giả coi chơi...

Như một cơn lốc cuốn bụi mù, chắc rồi đây, nền vũ "xéch xy sô" cũng sẽ tàn lụi dần, nói theo kiểu các chính khứa, khi muốn phát ngôn về chiến tranh Giao Chi. Nhưng trước khi tàn lụi, sự tụt quần sẽ văng lên rất mãnh liệt, vì một phong trào, khởi đầu bao giờ cũng được bắt chước do một lũ người ít học, rồi về sau những kẻ trí thức mới theo đuổi. Khi trí thức đã đi nhập vào phong trào, thì sự nguy trang cho phong trào, cũng được bao bên ngoài, một lớp vỏ trí thức. Biết đâu, trong một ngày gần đây, Sở Văn Hóa của chúng ta, lại chẳng cho phép trình diễn một vở kịch lịch sử, ngay trên sân khấu trường Quốc Gia Âm Nhạc. Vở kịch Trưng Quỳnh, Thị Diễm, sẽ là một màn vũ "xéch xy sô" trí thức. Bà Thị Diễm vào phòng tắm, uốn éo, tháo ra từng mảnh vải, cho tới lúc trên người chỉ còn "một trăm phần trăm", rồi thì Trưng Quỳnh sẽ lộ dờ tới nhóm lỗ khóa. Chưa đã con mắt, Trưng Quỳnh đập cửa, dòi vào coi. Thị Diễm sẽ ra một câu đối mà tới bây giờ, cũng chưa có ai đối nổi. "Da trắng vô bì bạch". Bì bạch là da trắng mà. Rồi tiếp theo, âm nhạc sẽ nổi lên réo rắt và ban hợp ca sẽ gào lên : bì bạch, bì bạch, bì bạch...

Chỉ cần diễn vở kịch lịch sử ấy, cũng đủ thành một màn "xéch xy sô" hấp dẫn. Trong lịch sử Giao Chi, đâu thiếu gì những

màn tụt quần. Truyện Chữ Đổng Tử lấy công chúa chằng hạn. Cứ theo đúng nguyên tác, chẳng cần thêm bớt. Chữ Đổng Tử vì nghèo quá, không có quần áo để mặc. Gặp hôm công chúa dạo chơi, bèn sợ đào lộ trên cát rồi chui xuống lấy cát vùi lên. Không hiểu sao, công chúa nổi hứng, tới chỗ đó, ngừng lại để tắm. Nước dôi xuống trôi cát đi, lộ ra anh cu. Chữ Đổng Tử. Ấy thế là đôi bên lấy nhau. Vở kịch ấy, thật đầy nghệ thuật và dân tộc tính.

Nếu muốn cho có đầy phê dân tộc tính và giúp vào sự tìm kiếm văn hóa Giao Chi, thì không gì bằng biểu diễn màn vũ Táo Quân. «Đội mũ đi hia, chằng mặc quần». Cái sự không mặc quần ấy, không hiểu được kết tội là mấy chục phần trăm l...

Có thể trình diễn cả những màn "xéch xy sô" thời đại, hay nói một cách cải lương hơn, đó là bi kịch xã hội thời đại, Xã hội này, thiếu gì đề tài cho chúng ta thực hiện những màn vũ tụt quần. Anh dân biểu lùn Phan Xuân Huy, bị tổ mắc bệnh teo chim, đòi tụt quần cho thiên hạ thưởng ngoạn cái chim, đó là một màn vũ xéch xy chính công vì có tính chất hồi hộp suýt phẳng. Định tụt quần rồi lại chưa tụt quần, không tụt quần rồi lại định tụt quần. Úp úp, mở mở như thế là vũ xéch xy... Còn như tụt cái phạch một phát, thì chỉ đáng gọi là vũ khúc đi cầu.

Lại còn màn Trần Kim Thoa và Hồ Hữu Tường mới xảy ra nóng hổi. Vở kịch xéch xy này, còn có thể gọi thêm là xã hội tôn giáo thời đại, vì còn có màn giặt chuối hạt làm bắn tung tóe cả bị ra nhà. Vở kịch này có thể phóng tác ở đoạn cuối. Dù rằng đã kiểm thấy đủ những hạt trong chuối, nhưng Hồ Hữu Tường vẫn lom khom kiểm mãi. Hối ra mới biết rằng lúc bị bạn nữ đồng viên nắm được chim, ông Tường không dám đứng thẳng người lên vì đứng lên nó kỳ quá. Đành cứ phải lom khom để tìm kiếm một cái gì cho qua giờ phút khản trương. Mãi tới mười lăm phút sau mới đứng lên được nhưng lâu lâu lại phải sửa lại vật áo dài...

Có nhiều người cho rằng xã hội này đây rầy bất công. Nhà hàng Chiều Tím nhà hàng Mini, trình diễn nhảy múa cời trường thì bị đóng cửa. Còn nhà hàng Hạ Viện, trình diễn đã từ lâu, màn tụt quần, màn nhòm lỗ khóa, màn lột quần, màn đập quần dờ lên đầu, mà vẫn chưa thấy Nhà Nước chúng ta đóng cửa hàng Hạ Viện. Vậy thì, nhân danh một công dân của nước Giao Chi, tôi long trọng phản đối Nhà Nước.

Định viết tiếp về văn minh và văn hóa, vì nền ca vũ "xéch xy sô" là biểu tượng của văn minh, và «bề hội đồng» là sản phẩm của i xã hội đầy chất văn hóa, nhưng sợ các cụ Lạc phản đối. Các cụ Lạc, trong đó có cả nhà văn hóa Lão Mai, sẽ dẫn chứng bằng ca dao, tục ngữ. «Hôm qua lên núi hái chè, gặp thẳng phải gió nó đè em ra». Ý của mình, chắc chắn sẽ bị các cụ Lạc chớ là hậu, kém xa tiền nhân. Bèn thôi, không viết nữa...

Điạ ngue môn

Lành mạnh hóa xã hội !

Ông Tổng Trưởng bộ Thông Tin vừa chính thức gửi văn thư lên Ông Thủ Tướng kiêm Tổng Trưởng Bộ Nội Vụ, nói về những phòng trà tổ chức khiêu vũ lố nhố trăm phần trăm ở Saigon. Trong văn thư này, ông Tổng Trưởng Bộ Thông Tin đã nhiều lần xin tòa Đô Chánh cho ban danh sách các phòng trà có tổ chức ca vũ để nhân viên của Bộ tiện việc theo dõi, kiểm soát (?) nhưng đều không được Tòa Đô Chánh gửi tới, vì vậy những phòng trà tổ chức khiêu vũ lố nhố như ở Chùa Tim hay Mini Club bị bắt nhân viên bộ ông đều thông biết.

Đề kết luận ông Tổng Trưởng Thông Tin yêu cầu ông Thủ Tướng kiêm Tổng Trưởng Bộ Nội Vụ chỉ thị cho nhà chức trách địa phương phối hợp thật chặt chẽ với bộ Thông Tin trong vấn đề kiểm soát các nhà hàng, quán ăn có ca nhạc ngổ hầu ngăn chặn phong trào vũ, thoát ý đang bành trướng rình liệt tại Saigon cũng như tại nhiều nơi khác, gây một luồng dư luận không tốt cho chính phủ trong việc lành mạnh hoá xã hội.

Bộ mặt Saigon hiện nay có vẻ nhiều tro trên, tro trên như những cô gái bán ba mặc áo hở quá nửa ngực, mặc júpý cao gần tới bẹn đón khách Mỹ ở dọc đường Tự Do, Nguyễn Huệ. Tro trên như những cậu bé, cô bé 15, 17 tuổi để tóc tai bù xù như quạ đánh, phóng honda bạt mạng trên đường, hay ngồi nghênh ngang trong các quán nước họ hút thuốc lá cần sa, rồi khi say thuốc thì đập độn, ca múa như điên dại trước công chúng, có tiền thì họ chơi, không có tiền thì đi ăn cướp giật để có tiền chơi.

Những cảnh đó xảy ra hàng ngày trước mắt mọi người và mọi người đều phải thấy chỉ trừ những người có trách nhiệm trong việc lành mạnh hóa xã hội như ông Đô Trưởng là không thấy. Trong xã hội bây giờ chắc chắn là hiện nhiên có rất nhiều chuyện thiếu lành mạnh như sách báo dâm ô bán công khai đầy phố, ma túy, phim ảnh, ô diêm, các phòng trà ca vũ v.v. Bởi vậy khi ông Tổng Trưởng Thông Tin nói chỉ có một vấn đề vũ thoát ý đang gây một luồng dư luận không tốt cho chính phủ trong công việc lành mạnh hoá xã hội là còn quá thiếu sót. Đường như chính sách lành mạnh hóa xã hội đã được chánh quyền đặt ra từ lâu, và chắc vì quá lâu nên những người trong chánh quyền có trách vụ phải lành mạnh hoá xã hội đã quên tất cả. Các Ông lớn trong các bộ Nội Vụ, Thông Tin, Giáo Dục, Xã Hội, Y Tế hãy thử kiểm điểm lại xem trong những ngày tháng qua Bộ các ông đã làm được những gì cho chính sách lành mạnh hóa xã hội ?

Xã hội Việt Nam là một xã hội loạn trong đất nước chiến loạn, nhưng có điều lạ là sự sinh hoạt của xã hội loạn đó lại quá tách rời với chiến tranh. Những người chiến sĩ đang tranh đấu ngoài tiền tuyến chết cứ chết trong lúc ở Saigon, với sự phồn thịnh kinh tế giả tạo, những người Saigon sống dường như quên là đất nước đang có chiến tranh. Xã hội loạn là xã hội không có trật tự.

Một khi trật tự xã hội không được ổn định thì đừng bao giờ nói tới những sự thực thì những hươu g trình, những chánh sách gọi là lành mạnh hoá xã hội vì nói ra nghe có vẻ khôi hài.

Hai tuần qua, Ban Tổ Chức «Đồ Chơi Đê Chọc» mắc bận chạy gạo cho túi nhóc ở nhà và chạy tiền đóng thuế cho Nhà Nước, nên tạm dẹp tiệm vài kỳ. Sự việc này làm cho các danh tài «Đồ Chơi», cùng với một số đông khán giả bưng bưng phần nộ, kéo tới «ăn vạ» cả đám trước cửa tiệm. Bởi vậy, tuần này «Đồ Chơi Đê Chọc» lại phải tiếp tục như thường lệ.

- Bên toán nhảy lên so tài gồm :
- Toán Nông Này (Danh hiệu này của ông Tổng Tô Te tặng)
 - Toán Hết Thuốc Chữa (Danh hiệu này của ông Phó Râu Kẽm tặng)
 - Toán Ô Nhục (Xin miễn giới thiệu rồi)
 - Toán Nữ Kê Tác Quái (Muốn biết tại sao có cái tên này xin hỏi bà Nín Đé)

«Tè» trước nhà Hát ?

HỎI: Hêm rồi có một ông già bán kẹo bắt thân tới trước nhà Hát vạch quần ra «tè» một phát. Đồ biết tại sao ông ta lại chơi ngông như vậy ?

NÔNG NÀY: Chớ đó mà không «tè» thì còn «tè» vào đâu bây giờ ?

HẾT THUỐC CHỮA: Ông già đó chắc là mới ở quê ra tình không biết cầu tiêu công cộng ở chỗ nào, nên mới «tè» tầm bậy tầm bạ.

Ô NHỤC: Ông già đó hõn, phản động, dám làm nhục những vị đại diện dân khả kính. Chỉ có tay sai Cộng Sản hay ngoại bang mới hành động lếu láo như vậy.

NỮ KÊ TÁC QUÁI: Chắc là ông già yếu thân, đi tới đây một quả nín không nổi, nên đành phải «tè» ầu cho đỡ tức bọng đại đó thôi !

BAN GIÁM KHẢO: Về vấn đề «tè» này thì Nữ Kê là chuyên viên rồi. làm sao ai qua mặt nổi: 5 điểm !

Ông phó siêng năng tuyên bố ?

HỎI: Tuần rồi tại sao ông Phó đột nhiên siêng năng đi chủ tọa để mỗi ngày mỗi tuyên bố vung tí mẹt giết gân quá trời vậy ?

NÔNG NÀY: Ai bảo «thằng» Mặc Gê-vô óc khi không chọc vào đờ kiến lửa làm chi ?

HẾT THUỐC CHỮA: Có lẽ là Ông ấy coi nhầm lịch trường đấu cuộc chạy đua đã khởi sự rồi nên vội vã bút đi trước.

Ô NHỤC: Không chừng tại có người nói: Ông nóng quá ? Đã nóng ông cho nóng luôn ?

NỮ KÊ TÁC QUÁI: Ông ta vốn là «Vua đá gà» mà đá đá gà thì ai cũng phải diết câu «tiền hạ thủ vi cương».

BAN GIÁM KHẢO: Trật hết. Ông Phó soi nước với lâu ngày có hơi đắng miệng nên phải xả «sú páp» tí cho đỡ đắng đó mà !

Bà Nín Đé và ông Đạo Đầm ?

HỎI: Bà Nín Đé hai lần làm đứt ông Đạo Đầm tại nhà Hát: một lần xé áo, đập kiếng, giết đứt râu chuối, một lần tính vật râu. Tại sao ông Đạo Đầm chỉ cười hề hề mà không «chơi» lại ?

NÔNG NÀY: Sức mấy ông Đạo «chơi» lại nổi bà Nín Đé. Đến các tay nhà banh làm báo còn phải chạy mặt bà ấy, huống hồ ông Đạo đã bị liệt sau chuyện ăn dâm nằm đê ở Ba Lê.

HẾT THUỐC CHỮA: Ông Đạo coi vậy mà «ga lăng» quá cỡ, đầu có nở đánh lại người đẹp, dù chỉ bằng một cành hoa.

Ô NHỤC: Bà Nín Đé hành động như thế là đúng tư cách, là làm đẹp mắt mọi người trong nhà hát rồi. Ông Đạo Đầm mà «chơi» lại là sẽ bị lên án ngay.

NỮ KÊ TÁC QUÁI: Sau hai chuyện thử thách ấy mới vỡ lẽ ra ông ta quả thật là một nhà... tu đạo !

BAN GIÁM KHẢO: Quý vị đều giải đáp sai hết. Sở dĩ ông Đạo không dám ho he gì vì mỗi lần đều có cận sáu Rolex lờn vờn ở gần đó.

ĐỒ CHƠI ĐÊ CHỌC

Loe ma?

Mc Govern, một chánh khách ngu xuẩn

Trong các nước gọi là đồng minh thuộc khối tự do, thường những người đảm trách những chức vụ chính trị của những quốc gia đó đối với nhau bao giờ cũng phải có những sự tương kính qua những nghi thức ngoại giao. Riêng ở VN, một nước bao giờ cũng tôn trọng những nghi lễ, do đó, trong quy chế báo chí cũng đã có một điều khoản minh thị không cho báo chí được phép đả kích, nhục mạ các lãnh tụ các quốc gia đồng minh. Nhưng chẳng hiểu trong quy chế báo chí Mỹ có điều khoản đó không, và riêng ông Nghị sĩ Mc Govern thuộc đảng Dân Chủ Mỹ có bao giờ biết tới những nghi thức ngoại giao và sự tương kính đối với những lãnh tụ các nước bạn không, mà hôm thứ tư vừa qua, ông Mc Govern đã chửi vãi Ngoại Trưởng Hoa Kỳ W. Rogers và ông Giám đốc trung tâm tình báo Mỹ CIA, ông R. Holms vì một nguồn tin cho rằng Phó Tổng Thống VNCH Nguyễn Cao Kỳ có dính líu vào việc chuyển chở và phân phối thuốc phiện trong vùng Đông Nam Bộ. Ông chỉ Rampart dường như một cơ quan ngôn luận của đảng Dân Chủ Mỹ đã đăng tải bản tin này, và sau đó hãng thông tấn AP, cũng đã loan đi khắp nơi trên thế giới.

Nghị sĩ Mc Govern đã yêu cầu Thượng Viện Mỹ, Bộ Ngoại Giao Mỹ, cũng như cơ quan tình báo CIA phải điều tra kỹ, vụ này. Mặc dù đã có lời yêu cầu vậy nhưng Nghị sĩ Mc Govern còn nói thêm là ông tin cơ quan CIA đã biết rõ, nhưng làm ngơ đi.

Nghị sĩ Mc Govern từ khi đảng Dân Chủ thất bại trong kỳ tranh cử Tổng Thống Hoa Kỳ tới nay, dường như lúc nào ông ta cũng nuôi một sự căm hận đối với VNCH. Tại Thượng Viện Mỹ đã nhiều lần ông ta lên diễn đàn đả kích đường lối chánh sách của chính phủ Nixon tại Việt Nam. Ông ta đòi ông Nixon phải rút hết quân Mỹ ra khỏi Việt Nam càng mau, càng sớm càng tốt ông ta cũng là người chủ trương và vận động quốc hội Mỹ hãy cắt giảm những ngân khoản viện trợ cho VN hơn nữa ông ta còn là người hoạt động mạnh trong phe phản chiến Mỹ và có những liên hệ mật thiết với những người trong phe CS. Trong khi ông Mc Govern theo đường lối chủ trương như trên, đường lối Mỹ phải bỏ rơi Nam VN và chủ trương mặc cho CS xâm lăng Nam VN thì Phó Tổng Thống Kỳ đã có những đường lối chủ trương ngược lại. Có lẽ trong ý niệm kẻ nào nghịch với tư tưởng ta là kẻ thù của ta đó đó ông Mc Govern đã coi Phó T.T. VNCH là kẻ thù, và ông ta đã tìm mọi cách để bôi nhọ, hạ uy tín của Phó Tổng Thống VNCH. Ông ta không muốn thấy trong hàng ngũ lãnh đạo tại Nam VN có ông Nguyễn Cao Kỳ, nhất là lúc này, ông biết rằng ông Nguyễn Cao Kỳ có thể ra tranh cử chức vụ Tổng Thống VNCH.

Là một ủy viên trong ủy ban ngoại giao, là một ứng cử viên Tổng Thống tương lai do đảng dân chủ Mỹ đề cử, mà ông Mc Govern có những lời lẽ hàm hồ như trên quả ông chưa xứng đáng là một chính trị gia của nước Mỹ. Vì ông Mc Govern chưa phải là một nhà lãnh đạo một quốc gia bạn, tôi không sợ vi phạm luật báo chí VN mà nói thẳng ông ta là một thứ chánh khách ngu xuẩn, một «tên thực dân» (lời ông Phó Tổng Thống Kỳ tặng lại) Thực dân trong tư tưởng, vì ông ta tưởng Nam VN là một thuộc địa của người Mỹ, và những người đang lãnh đạo ở Nam VN chỉ là những người của Mỹ đưa ra, muốn thay đổi lúc nào cũng được.

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Thương thay...

Sau ít tiếng đồng hồ mừng rỡ, hàng ngũ quân công đối rạch của nước Giao Chi cộng hòa trở lại tình trạng nhàn nhõ như thường lệ... bởi lẽ quan tể tướng vừa ra chỉ thị khuyên mọi người nên tiếp tục đóng thuế lương bổng trong một thời gian nữa, rồi hãy... hậu xét.

Mọi người còn nhớ việc bãi bỏ thuế lương bổng và THLT cho hàng ngũ quân công vốn do chính từ nơi xếp lớn tuyên bố ra miệng.

Lẽ dĩ nhiên trước khi hành động như thế, xếp lớn hẳn đã tham khảo ý kiến các cố vấn xung quanh, những người am hiểu về luật pháp cùng mình. Ấy thế mà chẳng hiểu sao dư âm những lời vàng ngọc còn vang vọng bên tai mà sự thật trần trụi đã bị đảo lộn ráo trôi rồi.

Thương thay và cũng thảm thay!

Ăn oán giang hồ

Từ ngày gánh cái lương hiện thời được phớt mê, cậu Sáu Long An đã nổi tiếng ngay là một người hoàn toàn thần phục phủ đầu rồng, bất cứ công việc gì có thể trái ý đức chúa đều không có cậu Sáu. Ai cũng khen nức nở cậu Sáu đúng là một bề tôi lương đồng của trào đình vậy.

Ấy thế mà đánh ỳnh một cái chĩa hiệu nghi ngại làm sao mà ông quan năm người dân khố chết lại nở lòng vạch vôi kẻ xấu cậu Sáu liệt cậu Sáu đứng đầu số những đào kép cái lương ư xuất... đương ầu. Hóa nên cậu Sáu đồ quạ cũng là một sự vô cùng chính đáng lắm. Cái chính đáng thứ nhất là tháng tám sập sẽ đến nơi rồi «chơi» cậu kiều đó có khác nào đập bẻ nôi gao của cậu không! Cái chính đáng thứ hai khiến cậu Sáu nổi giận ấy là... cùng người của phủ đầu rồng với nhau sao lại nở chơi trò vạch si líp cho người xem mông vậy cả?

Sẽ còn cái gì lấp cái gì?

Cái màn «hiếp đáp» lả lờ ngay nơi tiền đình nhà hát tây, do cô đào lừng Trần Dạ Xoa đóng vai chủ động và kép lão Hồ Phi Lạc là nạn nhân đau khổ, đã được phe nhứt trình khai thác gần rạch bươm từ mấy bữa đây. Ai cũng định ninh nghĩ rằng sau cơn bão tố hãi hùng đó, tiết hạnh bị xâm phạm khá nặng nề thế thảm rồi, kép lão Hồ Phi Lạc sẽ đau khổ lắm lắm vì... bề mặt bầu của hết tron.

Nào ngờ sự thật lại trái ngược hoàn toàn: Hồ Phi Lạc chẳng những không chút đau khổ mà còn tỏ ra vui là vui quá vui, chàng vừa cười hình hích ra điều thích thú vừa tâm sự mí lị bọn thợ viết sắn tin «Bà áp dụng cái thể «đánh» cả vú lấp miệng em đây mà, buồn cười lắm cơ...»

Nghe xong câu tuyên bố chịu chơi của Hồ Phi Lạc, phái viên Con Ong vụt nhớ tới lời hăm he của Đào Dạ Xoa là sẽ còn tiếp tục màn nữa, kỳ đến bao giờ Hồ Phi Lạc phải «xéc xy chăm phần chăm» mới hả, bên vôi đi một đường phồng vắn. Nhưng lần này Hồ Phi Lạc nhất định không chịu trả lời, chàng chỉ tùm tùm cười và đôi mắt thì lim dim mơ màng tựa hồ đang mơ tưởng tới một hình ảnh mê ly cụp lạt sẽ xây tới cho mình trong một màn bị hiếp đáp thứ hai.

Cần gì tìm hiểu đầu xa.

Tại họa ghiền chất ma túy thật ra không phải là mới mẻ gì trong xã hội Giao Chi chúng ta nó có từ hồi Tây thực dân lặn. Tuy nhiên môi trường khiến che tại họa này bành trướng mạnh mẽ hơn thì phải chờ đến giai đoạn quân đội nước bạn ừn ừn kéo sang Annamta để tiếp tay ỳnh lộn với xâm lăng cộng sản, bành trướng trong khắp các tầng lớp xã hội bành trướng trong đủ các lớp tuổi ngoài đời.

Lẽ dĩ nhiên ông nhà nước dư hiểu và hiểu rõ hơn ai hết về cái tai họa thâm khốc này. Nhưng ông nhà nước lại tỏ vẻ lo là không tích cực chặn đứng, viện lẽ thời buổi chiến tranh nên công việc đã đoan quá không có thì giờ rảnh để lo đến chuyện nhỏ bé tầm thường ấy, vắn vắn...

Song song với cái lập luận rất đáng một cười kể trên của ông nhà nước, ngót hai trăm ông bà đại diện từ hơn ba năm nay cũng đâm bắt chước để phe lờ lộn tại họa ghiền ma túy, bởi vì các ông bà

cũng đa đoan việc dân việc... áp phe buôn lậu quá trời, thờ còn không kịp nữa là...

Nhưng có lẽ số trời còn tựa dân Anamta, nên cái bang Phạm Chí Thiện mới ra ngoại quốc công bạch phiến về để bị vò, đồng thời giúp nhà nước cũng như toàn đảng cái bang vụt tỉnh cơn mê... vôi vàng để ý đến vấn đề ghiền ma túy.

Chi ông Bầu Bá Láp mới rõ được

Mấy ngày vừa qua thiên hạ nhận thấy ông bầu Bá Láp của gánh cái lương miệt công trường Lam Sơn bỗng trở nên khó tính tợn. Trong một phiên khoáng đại tuần rồi, ông bầu tỏ cáo đích danh một loạt tới sáu đứa đàn em cúp cua không lý do chánh đáng. Có thể nói trong lịch sử làm bầu gánh của ông già Bá Láp, đây là lần đầu tiên ông dám gồng mình màn chuyện tây trời đến như vậy. Do đó, dư luận bàn dân thiên hạ đã vô cùng sôn sạo trước hiện tượng trái tính trái nết kể trên của ông bầu. Người thì đoán rằng có lẽ bữa đó ông bị bà chủ xe đồ sài sẽ chỉ đó nên ông mới giận cá chém thớt như vậy. Kẻ khác lại cho rằng hồng phải, sở dĩ ông bầu bỗng khó tánh quá cỡ thợ mộc như rứa vì gánh hát màn hạn giao kèo rồi, ông cần gây chút tiếng tăm còm mí lị cử tri đảng vào dịp tháng tám này ông còn tiếp tục có cơ hội kiểm cháo chó, lỡ trượt ồng sao?!

Nhóm Con Ong vốn có lập trường ba phải in hết ông bầu Bá Láp, nên thấy lập luận của người nào cũng có thể trúng cả. Nên chi Con Ong đề nghị ông Bầu tạm ngưng nhai sấm để giải tỏa bớt thắc mắc của thiên hạ chút coi. Được không?

Nổi nóng là phải

Cũng vẫn câu chuyện có liên quan mật thiết đến cái sự nóng tánh bất ngờ của ông bầu Bá Láp: Sau khi bị ông bầu ký giấy sa thải cái cup, kẻ bị sa thải là một ông công cầm việc trong gánh hát bên lầy lằm ức lòng, đâm đơn kiện ông bầu ra tòa về tội không rành luật lao động, dám sa thải bất công...v.v...

Thấy thế, ông bầu tỏ dài tiết lộ «Tại hẳn hồn lảo quá trời, hẳn là nhân viên thuộc cấp mà dám xô cửa đột nhập vô buya rô tui một cách tự nhiên, rồi dùng toàn lời lẽ phạm thượng để dọa dẫm tui nữa thì đâu có được. Tui sa thải hẳn là áp dụng đúng tinh thần thượng tôn luật pháp vậy...»

Nói dóc...

Trong buổi tiếp xúc đầu tiên với toàn thể nhân viên nhân dịp chính thức nhận chức Tổng Giám Đốc Công-Vụ, Ô. Nguyễn xuân Liêm đã tuyên bố đại khái như sau: «không nên quan niệm người công chức phải đi làm vì vấn đề cơm áo, mà mục đích chánh của người công chức trong giai đoạn hiện tại là đi làm để phục vụ cho lý tưởng quốc gia. Ông khuyến anh em công chức: «nếu thấy cần phải đi làm chỉ vì mục đích áo cơm, thì nên kiếm một nghề khác ngoài nghề công chức».

Ông còn lấy cá nhân ông ra làm thí dụ «nếu hàng tháng không có ai đưa lương cho ông, ông cũng chẳng chết và trái lại vẫn sống phây phây và vẫn có xe hơi để đi như thường».

Trên đây là tóm tắt sơ lược điểm chánh trong câu chuyện đầu tiên nói với công chức Nha Công Vụ của Ô. Nguyễn xuân Liêm, nguyên Phó Tỉnh trưởng HC Vĩnh Long thời đệ I Cộng-hòa, nguyên Phụ tá HC. Vùng Chiến thuật, nguyên Đồng Lý Văn phòng Bộ Nội Vụ và nguyên Phụ tá tại Văn phòng của Thủ Tướng rồi cuối cùng là nguyên... công chức bị giao hoàn về Tổng Nha Công Vụ để rồi dùng một cái như pháo nổ bất ngờ được cử giữ chức Tổng Giám đốc Công Vụ.

Kể hèn này chỉ có một vài nhận xét nhỏ nhặt sau đây về lời tuyên bố không tiền khoáng hậu của Ô. Nguyễn xuân Liêm:

Nếu người công chức đi làm không phải vì cơm áo mà vì lý tưởng thì xin Ô. Liêm cho biết lý tưởng gì??? Thiết nghĩ châm ngôn có câu: «có thực mới vực được đạo». Vậy thì người công chức nếu bụng đói vợ con thiếu thốn, đói rách làm sao có thể có tinh thần để phục vụ cho lý tưởng của Ô. Liêm. Còn nói rằng cá nhân Ông đi làm không vì cơm áo tháng tháng không cần lương vẫn sống phây phây có xe hơi riêng đi như thường. Chuyện đó chỉ có một mình Ô. Liêm ở cái xứ Giao Chi này làm được mà thôi còn chín mươi chín phần trăm công chức sẽ chẳng ai có thể và bao giờ sống như ông được.

ĐA DANH cầm tròng

Nếu không đúng như vậy xin cứ thử làm một cuộc trưng cầu ý kiến các công chức toàn quốc sẽ rõ.

Thực tế, người công chức hiện nay, với đồng lương cố định, không thể đuổi theo kịp với vật giá leo thang hàng ngày, với những biện pháp kiềm ước, song hành mà vẫn phải cố gắng tiếp tục đi làm để mỗi tháng lãnh một số lương chỉ đủ tiêu sài tàn tiện trong nửa tháng, như vậy cũng đã là một sự đóng góp hy sinh lớn lao lắm rồi mà nay lại có người nói rằng công chức đi làm không phải vì cơm áo, vậy thì đi làm vì gì... xin ông Liêm cho biết. Lời tuyên bố trên đây là một điều phi lý không tưởng.

Ông Liêm, trước khi được cử làm Tổng Giám đốc Công vụ, đã từng may mắn đảm nhiệm chức vụ điều khiển khá tốt đẹp, có nhiều hoàn cảnh thuận lợi, để bây giờ có thể phục vụ lý tưởng của ông mà không cần đến lương bổng, vẫn sống phây phây với xe hơi nhà lầu, thì mới có thể tuyên bố như trên được.

Vậy để chứng minh một cách cụ thể đúng như lời đã tuyên bố «đi làm không cần lương» kẻ hèn này đề nghị ông Liêm nên đem tổng số lương hàng tháng hiện nay của ông (khoảng trên 50.000đ) quy n vào quỹ Xã hội để góp vào các công cuộc từ thiện trong nước thì kẻ hèn này sẽ chấp tay xá ông đời đời.

Thời buổi này chỉ có những hạng công chức vô tài, bất tưởng, dựa vào thế lực bè nhóm chuyên bợ đỡ quan thầy để được ở những địa vị hồ ra bạc, nạt ra tiền, để rồi, khi đã kiếm chác được một số tiền khá lớn, sắm xe hơi, cất nhà lầu, và cho đến khi vì một lý do nào đó, bị mất việc trở về vị trí thông thường của một công chức, thì đi làm tháng tháng mới không cần lương. Còn đa số những công chức, các kẻ nếu đi làm không có lương thì hỏi lấy gì mà sống để phục vụ lý tưởng cao xa của siêu nhân Nguyễn xuân Liêm.

Nói dóc vừa vừa thôi chứ! Xin hỏi các công chức tại Bộ Nội Vụ như là công chức ở Sở Xuất Nhập sẽ rõ.

Nói chơi

Phó Vương Râu Kẽm mới đây vừa tuyên bố sẽ có đảo chánh nếu cuộc bầu cử được tổ chức gian lận và yêu cầu Mèo đừng có «nhúng tay» vào. Theo bọn C.O, nếu Mèo lại nhúng tay vào thì cuộc bầu cử dù có gian lận cũng sẽ trở thành... sạch sẽ. Một khi đã sạch sẽ thì bỏ ai còn dám đảo chánh nữa.

Chắc là Phó Vương nói chơi cho vui vậy thôi, vì hơn ai hết Phó Vương phải biết rõ điều này.

Không đáng lo.

Tuần rồi ngoài quá pháo kích trên Phó Vương Râu Kẽm còn cho nó nhiều phát... rợn tóc gáy. Chẳng hạn Người ví von Anamta như chiếc ghe đã mục nát và người chèo ghe thì bất trung bất tín và bất nghĩa.

Dù kém thông minh đến mấy người ta cũng thừa hiểu phát nổ trên nhắm vào đâu rồi. Có lẽ vì vậy mà nhiều người đâm lo ngại vì sự lục đục giữa hai ông Chánh Phó sẽ làm thiệt hại đến tương lai đất nước.

Riêng bọn C.O thì lại thấy chẳng có gì đáng lo cả. Chỉ cần có vài tháng nữa là hai ông Chánh Phó sẽ chia chẵn gối mỗi người đi về một hướng riêng. Hóa cho nên dân chúng cũng cần biết hai ông đã thật sự cạn tàu ráo máng chưa hay chỉ vì giận làm duyên để lúc... xích lại gần nhau cho thêm đậm thêm đà. Phải cần biết rõ như vậy thì mới khỏi bầu lằm cặp vợ chồng lục đục, cười cợt trước thẹn nhau chỉ chết ở cửa trong.

Quản lý: HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 820 đ.